Spomen knjiga
Crkve sv. Simuna
u Markušican

Predgovor

Nakon preuzimanja Župe krajem kolovoza2013. g., pregledom župnog arhiva, pronašao sam bilježnicu u koju je od godine 1976. pa do. 1990. ispisivao i fotografijama obogaćivao g. Mirko Klenkar, kako je iz bilježnice vidljivo, jedan od najbližih suradnika preč. Krešimira Ivšića, markuševečkog župnika u to vrijeme.

Kako službena župna Spomenica nije vođena, ova knjiga nam daje dragocjene podatke o događajima i radovima koji su u to vrijeme napravljeni na crkvi i ostalim župnim objektima. Zapisani su i brojni ljudi koji su u tom poduzetništvu sudjelovali.

Mirko Klenkar je ovu knjigu pisao svojim osebujnim stilom, često ispuštajući pojedina slova pa i riječi, mijenjao velika i mala slova u nazivima, preskakao iz jednog događaja u drugi. Kod prijepisa ovog rukopisa nastojao sam zadržati originalni stil Klenkarovog pisanja, ipak trebalo je popraviti mnoge riječi, radi razumijevanja stvari izmijeniti redoslijed riječi u odlomcima, staviti interpunkcije.

Predajem javnosti ovaj prijepis kako bi se stariji prisjetili a mlađi upoznali ono što se u to ne tako davno vrijeme radilo, koji su bili problemi, kako se slavilo Boga. Jednako tako, želja mi je da se pojedine nejasnoće, greške autora i prijepisa poprave kako bi se povijest što preciznije proučila i za budućnost zapisala. Zato molim da mi pomognete popraviti sve pogreške i iznesete svoje primjedbe. Isto tako, ako postoje i neki drugi izvori i zapisi o tom vremenu, molim da se daju na uvid kako bi se u budućnosti sve moglo staviti u neku monografiju.

Zahvaljujem gđi. Ljerki Perić na prijepisu rukom pisanog originala.

Josip Đurbek, župnik

Ovako je izgledo oltar

na zidu kapele za Anđelsku nedjelju 3. 9. 1961.

Ovako je izgledo oltar

na zidu kapele za Anđelsku nedjelju 3. 9. 1960.

Prigorska narodna nošnja 1978. god.

Kapela u Bačunu gradjena je god 1933
POSVEĆENA MAJCI BOŽJOJ

Kapela u Trnavi gradjena je 1929 god
POSVEĆENA SVETOM VIDU od 1930 jedanajstoga svibnja
IMA KIP SV. IVANA i SV. LOVRE

Kapela kod Sitara gradjena je 1906 god
POSVEĆENA PRE. SV. SRCU ISUSOVU
NA DAN 22 rujna 1907 godine
Vidi cijeli opis gradnje na strani ove knjige broj 20-21-

Ovu Spomen knjigu pisao je Mirko Klenkar

Ovu knjigu pisao za uspomenu svega ovoga Mirko Klenkar od 1976-1979 i dalje

Kapela u Trnavi građena je 1929. g.

God. 1981. na krov kapele ugrađen je bakreni lim, tako da je kapela sada pokrivena sa bakrenim limom, svota za ove radove iznosila je oko 34,000.000 Dinara. Darovima svih župljana i organizacijom župnika prečasnog Krešimira Ivšića.

Spomen historijat crkve sv. Šimuna i Jude Tadeja u Markuševcu 1076. – 1976. god.

U nekim povijesnim knjigama stoji da je crkva građena god. 1076. a u nekima da je građena u pradavna vremena. Kasnije je dograđivana lijeva lađa, kao i kor koji je bio od drvene konstrukcije skoro do polovice crkve. Pošto je ne estetski djelovao pa je isti srušen god. 1960.

Kapela Majke Božje Anđeoske građena je god. 1481.

Prvi zagrebački biskup je bio znan po prezimenu Duh, rodom čeh.

God. 1422. zagrebački Biskup bio je Ivan Alben.

Na prijedlog Kralja Matijaša Papa je god. 1466. imenovao Vesprinskog Klerika svećenika Osvalda Tuza za zagrebačkog Biskupa.

Iz povijesne knjige prepisano 16. 6. 1976. god.

Zahvaljujući vezama Biskupa Tuza sa južnonjemačkim kulturnim trgovinama nabavljen je za novosagrađenu kapelu u Markuševcu god. 1481. kip Marije sa Isusom i sa grozdom, bliz puku, u vinorodnoj, za onda, okolici Zagreba. Umjetnik je prikazao vidku mladu Majku z grozdom u desnoj ruci i Djetetom u lijevoj ruci. Narod ju je zvao Marija Vinska.

Sličan drveni kip nabavljen je i za malu crkvicu u Stenjevcu.

1549. god bio je Biskup Wolfganja Grulaja.

Zvonari u crkvi

Točnih podataka nemamo od 1800. god. je bio zvonar Kršić Ignac do koje godine ne znamo točno, u međuvremenu su se izmijenili, neki do 1918. god.
od god. 1918. – 1963. bio je zvonar Kršić Stjepan
Od god 1963. -1965. Cokol Stjepan
Od god 1965. - 1966. Cokol Ignac
Od god 1966. - 1970. Horvatić Josip kod Vinceka
Od god 1970. nema zvonara jer su zvona u crkvi rade na električni pogon
a u crkvi rade časne sestre iz Granešine.

Popis Župnika

koliko je poznato mlađoj generaciji i iz nekih knjiga po opisu iz jedne knjige iz god. 1903.

U početku je crkva bila drvena 1076. g. a god. 1476. sagrađeno je svetište kakvo je i danas.

Od Župnika spominju se ovi:

- God. 1365. neki župnik Lovro
- God. 1443. neki župnik Jakob (sin) Pavlekovića
- God. 1501. neki župnik Stjepan.
- God. 1574. župnik Mijo Jagodić
- God. 1622. župnik Mato Družlić
- God. 1630. župnik Ivan Martinović upravljao je i sa župom u Čučerju, župnik Aliter Križanić prije Župnik sv. Petra u Turopolju
- God. 1634. župnik Ivan Križanić
- God. 1642 župnik Ambrozije Baez
- Župnik Andreas Dumbović, Parohus sv. Šimuna, umro je 14. 1. 1788. god., rodom iz Turopolja, Velike Gorice
- Franjo Lukšić umro je 27. 9. 1860.
- Ivan Jagić, rođen 30. 3. 1840. god. u Varaždinu, ređen za svećenika 1862. god. umro 12. 9. 1900. god.
- Zalaganjem župnika Petra Petrovića 1736. počela je gradnja drvene kapele na ovom mjestu gdje je ova danas
- Jakakob Škrlec, župnik, službovao je god. 1750. Za njegova službovanja dovršena je drvena kapela koju je započeo Petrović.
- Bio je i župnik Tomo Prenčić, kanonik
- Opis stihova na grobnoj ploči župnika Ivana Jagića: „rođen 30. ožujka 1840. + 12. runja 1900. Dobar pastir vjernom stadu svome, ovdje mirno vječni sumrak sniva, smrt ga ote rodu njegovome. Al će spomen Vijek mu ostat živa, jer je bio uzor poštenjaka. Hrvatska mu zemlja budi laka. "
- Župni novi dvor je dao podići župnik Josip Kileković god. 1793. Prijašnji Župni dvor bio je sadašnja škola. Župnik Kileković pokopan je u kripti župne crkve. Dana 26. 4. 1989. otvorili smo kriptu da u njoj pohranimo tijelo ovdašnjeg župnika Krešimira Ivšića, koji je umro 24. travnja 1989. god., ali je ukopan u kapeli.
- Župna knjiga spominje župnika Martina Benšeka, no kada je on službovao

nije poznato

- bio je jedan župnik Sočić
- Josip Mileković, umro 1826.
- bio je jedan župnik Malec
- Franjo Hržić, umro 29. 3. 1868.
- Franjo Lukšić umro 27.09.1860.
- Franjo Hržić umro 29.03.1868. Ova dvojica su pokopani na groblju u Markuševcu kod velikog Križa.
- bio je jedan župnik Mileusnić
- bio je jedan župnik Šušković
- Do 1900. Ivo Jagić rođen 30. 3. 1840.
- Od god. 1900. do 1937. bio je Blaž Kovačić
- Od 1937. do 1947. Mirko Ročić, domaći sin iz Deščevca. Mirko Ročić je iza svoga ređenja bio kapelan u sv. Križu Začretju a iza toga župnikom u Kraljevom Vrhu do 1937. god., kada je na zahtjev župljana premješten ovdje u Markuševec, u svoju župu. God. 1947. je premješten u župu Bosiljevo do svoje penzije, a umro je god. 1975. u Zagrebu u Domu nemoćnih svećenika a pokopan u Markuševcu u svojoj grobnici. Prvog je vjenčao 1937. Mirka i Dragicu Klenkar, Ivana i Jagicu Mučnjak te Vida i Slavicu Trnčević iz Gračana. Od god. 1942. do 1945. bio mu je na pomoć kapelan, slovenski svećenik progonjen u ratno doba od Nijemaca, Anton Torkov
- Iza njega je došao Josip Ormož, župnik iz župe Petrovsko koji je stradao od partizana, rodom iz Đurđevca. Službovao ovdje od 1945. do 1956. god. kao upravitelj župe.
- Od god. 1955. do god. 1989. župnik u Markuševcu je Krešimir Ivšić rodom iz sela Boka kraj Siska, rođen 1918. god. Otac i majka bili su učitelji. Majka, njezin brat Juraj Zgorelec i sestra Nada pokopani su na groblju u Markuševcu. Župnik Ivšić je prije toga bio na župi u Cerju iznad Dugog Sela. Iz Cerja otišao u logor Stara Gradiška, nakon toga je 5 god. službovao u župi Ščitarjevo, a iz Ščtarjeva je premješten u ovu župu sv. Šimuna 1955.

Ova sličica sa ovim djevojkama i ovim tekstom, koji je bio napisan u glasniku Srca Isusova, još 1938. god. stavljen je u ovu spomen knjigu, ovo je bilo za župnika vel. g. Mirka Ročića

MARKUŠEVAC. Naše Djev. Društvo S. I. postoji već godinu dana i par mjeseci, ali je istom na Blagovijest ov. g. potpuno uređeno. Oko uređenja Društva najviše se trudio naš novi župnik vlč. g. M. Ročić, kojemu sve najtoplije zahvaljujemo. — Međutim nas ima 39 članica a još uvijek dolaze nove. Primanje smo imale na Blagovijest. Svaki mjesec imamo zajedničku sv. Pričest pa smo tako od osnutka Društva prikazale Presv. Srcu Isusovu u zadovoljštinu za uvrede preko 450 sv. Pričesti. — Ovih je dana stupila jedna članica u samostan, a to je za naš Markuševac događaj, kakva još nije doživio.

K. Kržić, glavarica.

KATICA KRŠIĆ

Sv. Šimun Markuševac: Dj. dr. S. I.

Crkva i cintor iz god. 1951.

Imbro Lukačin zvani Jež, povjerenik Glasnika Srca Isusova 1937. g.

Pogled na centar Markuševca 1951.

Vel. župnik Mirko Ročić, rođen u Deščevcu a službovao u Kraljevom Vrhu a od 1937., bio župnik ovdje u Markuševcu do 1947. Poslije službovao u Bosiljevu, nakon toga bio u domu nemoćnih svećenika na Kaptolu do smrti u Zagrebu.

1926. U crkvi je 1926. god. bio podignuti oltar M. Bož. Svibanjskoj na desnoj strani ispod drugog prozora. A oltar sv. Roka podignut je 1927. god. Ljuster od stakla koji je sada ispred oltara sv. Roka kupljen god. 1930.

1960. Oltar M. B. Svibanjske je porušen, to jest maknut jer nije bio izrađen od čvrstog materijala, pa je uz novčane darove mještana Šimunkovića 1960. napravljen novi oltar od umjetnog kamena, koji je na tom mjestu bio svega tri godine, te je premješten na lijevu stranu kuta gdje se danas nalazi kip M. B. Fatimske. Taj je kip Gospe Fatimske nabavljen iz Fatime 1968. god. zaslugom župnikove sestre Vere Ivšić i blagoslovio ga je velečasni župnik iz, za onda Bedekovčine a danas župnik u Samoboru, Ivica Horvat. Tabernakul za ovaj oltar izradio je bravar Mirko Krot iz Bačuna.

U Štefanovcu je bila izgrađena kapela Srca Isusova 1939. god., a koja je porušena udarcem jednog teretnog kamiona god 1963. God. 1976. je na tom mjestu doprinosom mještana izrađeno novo raspelo, koje je 22. kolovoza blagoslovio prečasni Ivšić.

Na župnom dvoru, gdje je danas dvorana za sastanke, bila je kuhinja sa starom peči koja je srušena 1964. god. i kupljena peć od metala. Probita su vrata u nekadašnju špajzu. gdje se sada nalazi kuhinja. Zid za vrata probijao je sam župnik vel Ivšić. U maloj sobici iza kancelarije bila je kupaonica. Preuređen je jedan dio električnih instalacija. Radove je izveo Josip Pavleković (Đerek).

Od 1956. pa dalje

Radovi na crkvi, oko crkve, župnog dvora Kapela i raspela u mjestima zaselka.

1956. Dolaskom vel. župnika gosp. Krešimira Ivšića u Markuševec god.1956. počela je akcija skupljanja novca za obnovu svih radova, u crkvi oko crkve, župnog dvora, kao i cintora. Zalaganjem i uz veliko žrtvovanjem tadašnjeg župnika Ivšića uspjela je obnova svega što je stoljećima zanemareno i skoro došlo do urušenja svega.

Radovi su tekli ovim redom:

1957. Izmjena lima na vrhu tornja.

Žbukanje crkve iz vana fasade i tornja. Žbukanje i izradu fasade radio je 1957. god. majstor Stjepan Šimunković (Jurček) i njegov sin Marko Pintarić.

1958. Krečena crkva, prvi puta iznutra.

1959. Izvedeno je prekrivanje krova na župnom dvoru i izrada žljebova na crkvi, župnom dvoru i kapeli. Krovove je prekrivao Maks Rasonja iz Erpenje kod Krapinskih Toplica. Žljebove na crkvi izradio je limar Zvonko Husnjak.

U Remetama 1959 g.

U prvom redu dolje sa lijeva na desno: 1) otac Ciprijan Vupora, 2) dr. Ivan Dukić Šestine, 3) Biskup preuzv. Dr.Josip Lach, 4) Monsinjor Leopold Rusan, dekan iz Remeta, 5) Nikola Borić, 6) Preć. Krešimir Ivšić, 7) Preć. Pernjak katedralni Župnik, 8) Župnik Granešine Martin Bescčenić, 9) Vel. Josip Pinturić župnik Čučerja, 10) otac Zvonko Pšak župnik u Osijeku

1960. Demontiran je kor u crkvi koji je bio neukusno postavljen i renoviran tadašnji kor.

Orgulje su preuređene na električni pogon koji je uredio majstor Majdak iz Vrapča.

Željezne stepenice za sadanji krov, koje je izgradio bravarski majstor Modrić Đuro iz III Cvetnog Naselja, montirali i postavili Mirko Klenkar i Juraj Šantek.

Betoniranje podruma i kuhinje. Betonirali Marko Šimunković, Jerko Spajić, Josip Špoljarec i Mirko Klenkar.

Nabavljen novi luster od mjedi za crkvu za 100.000 Din.

Nabavljen novi luster za kapelu za 64.000 din. Postavio ga Mirko Klenkar.

Uspomena: Ispred crkve na Misije 1960 god.

U gornjem redu sa lijeva na desno

1) Štefica Puntarić
2) Vilma Beljan
3) Štefica Klenkar
4) Nada Patalen
5) Lukačin Ljubica
6) Barica Kelek
7) Štefica Šimunković
8) Slavica Špoljarec

Drugi red

1) Ivkica Špoljarec
2) Ivica Vidović
3) Špoljarec Tomica
4) Otac Večerin drži malog Željka Špoljareca
5) Stjepan Klenkar
6) Štefica Puntarić

Uspomena na dekana vizitaciju 20. 5. 1960. sa lijeva na desno: dekan monsinjor Leopold Rusan iz Remeta, Majka našeg vlč. Krešimira Ivšića Elizabeta Ivšić, u sredini otac Ciprijan Vupora

1965. Početa gradnja ograde oko crkve koja je zaslugom i tužbom Stjepana Hađžića i Petra Ferenčaka (Korpice) prekinuta.

Nabavljen aparat za pečenje hostija.

1966.

Ova slika je spomen na Anđelsku nedjelju 1966 g.
Za vrijeme propovijedi s desne strane stoji pjevački zbor.
Fotografirao je g. Franjo Puntarić

Ova slika je na putu za M.Bisricu kod Sniježne Gospe
1)Miklec šimun do njega Jelica Puntarić
2)Šantek Juraj
3)Klenkar Mirko
4) Ljubica Klenkar
5)Klenkar Ivo
6)Šimunković Marko i ostali Puntarići
Fotograf Franjo Puntarić

1967. Složen električni kabel u kapelu. Izradu i polaganje kabela vršio Mirko Klenkar, rov iskopao Mirko Jantol (Nijemec).

Sastavljenje novog raspela na Grabljaku zaslugom našeg župnika a doprinosima

mještana Šimunkovića i Stjepana Puntarića (Kipa).

1968. Od župnog dvora do kapele položene vodovodne i odvodne cijevi koje je položio Mirko Klenkar.

Polaganje parketa na sadašnji kor napravio Mirko Klenkar, Marko Šimunković (Grahek) i Marko Puntarić.

Pokretanje velikog zvona: Juraj Šantek i Mirko Klenkar. Konstrukciju je izradio Đuro Modrić, Cvetno Naselje.

Postavljanje novog sata na toranj. Električni pogon izradila firma iz Beča, zidove bušio Mirko Klenkar.

1969. Uređenje župnog dvora prvi puta.

Nabavljene slike Križnog puta od crkve sv. Petra u Zagrebu za 50.000 Din.

Postavljeno raspelo kod Kote.

Nabavljeni novi svijećnjaci za crkvu u Ljubljani.

Nabavljeno novo crkveno ruho.

Portal ispred svetišta i lukovi nad svetištem obnovljeni očišćeni od žbuke. Radove izveo Stjepan Topolovec i klesar Ivan Šimunković.

Kupljena su mrtvačka kola sa konjskom spregom a kasnije prodana jer nema potrebe za njih.

Nabavljena mrtvačka kolica na ručni pogon.

Nabavljene nove jaslice.

Iza glavnog oltara kupljen novi okrugli prozor koji prilikom provale uništen.

Nabavljeni su novi ćilimi za crkvu.

Ograda oko crkve opet počela radom nakon zabrane od god. 1956. a dovršena 1971. god. Radove je izveo zidar Ivan Kovač iz Pošušja, Hercegovina.

Prečasni Krešimir Ivšić kod dijeljenja sv. pričesti 1970.
Ljiljana Hadžić i Senija Hadžić

1971. Nabavljeni okviri za zaštitu svih prozora. Ugrađivao ih je Juraj Kota (Gaša).

Podignuto novo raspelo u Bidrovcu darovima mještana.

Podignuto novo raspelo u Deščevcu darovima mještana.

Uređenje i malanje crkve iznutra drugi puta.

1972. Betoniranje prilaza u crkvu i sakristiju. Izradio je radove Juraj Jurković Domobranec uz pomoć Mije Vidovića, Juraja Šanteka i Juraja Vuljara.

Kapela u Popovcu. Radovi su počeli u 9 mjesecu. Dovršena je doprinosima mještana Popovca 1973 g. zalaganje našeg župnika Ivšića, ing. Rudija Vinceka, Dragice Jurin, Stjepana Krhena, radove je izveo Ivan Herceg, a pokrivanje tornja sa limom Mato Rakek iz Miroševca. Veliki udio su dali Andrija Papec i Mirko Bobić (Crni). Križ u kapeli je dar Vere Ivšić sestre našeg župnika.

Kapela je posvećena 16. 9. 1973. g.

Zvono za kapelu, je nabavljeno u Austriji u Insbruku, darom novca Vere Ivšić a postavljeno je na toranj 1974. g. Postavio ga je Mirko Klenkar.

Ova slika dolje prikazuje raspelo koje je bilo prije ove kapele

a ovako sada izgleda Kapela u Popovcu

1973. Izdrađeni su zaštitni okviri kao i novi prozori na crkvi i kapeli prozori umjetno oslikani.

1974. Izrađena je spomen ploča na ulaznom portalu, izradio ju je klesar Stjepan Topolovec, a darovao ju je Mirko Klenkar.

Raspelo na Krsišču izrađeno je doprinosima mještana gornjeg Markuševca a blagoslovio ga je na sunčani dan 4. kolovoza uz sv. misu vel. gosp. župnik Ivšić.

Novo raspelo na Krsišću postavljeno i posvećeno 1975.

Na župnom dvoru postava parketa u 3 sobe. Postavljena voda u sobe kao i izrađena kupaonica u I. katu.

Na kapeli su ugrađivani prvi puta zaštitna mreža i sat.

1975. Posađivana ukrasna stabla oko crkve.

Naša procesija na Mariji Bistrici 1975. g.

Raspelo kod Horvatića u Trnavi 1975.

Mrtvačnica na groblju je rađena doprinosom mještana i mjesne zajednice 1974. – 1975 g.

1976. Od 1. 3 do 25 3. od i od 12. 4.do 28. 4. izvršeni su iskopni radovi iza župnog dvora. Planiranje terena su radili Juraj Šantek (Čekić), Franjo Jurković iz Bačuna, Ivan Špiček (Duka), Stjepan Krhen, Ivan Špiček (Frketić), Pero Hađžić, Mijo Vidović, Šimun Miklec, Juraj Šelendić (Pištan) i Mirko Klenkar.

Razgovor preč. župnika Ivšića sa crkvenim starješinama ispred crkve

1) Šimun Sitar
2) Slavko Otorepec
3) Marko Puntarić
4) Juraj Šantek
5) Preč .župnik Krešimir Ivšić
6) Šimun Miklec
7) Mirko Klenkar
8) Josip Horvatić sa glavom

Velike misije su vršene u čast obljetnice posvećenja crkve od 25 3.– 4. 4. Misionari su bili prečasni Ivo Horvat župnik iz Samobora, prečasni Mijo Pavlaković, župnik iz Brckovljana i prečasni Dragutin Španić župnik iz Jaske.

Radovi na obnovi župnog Dvora. Obnova je vršena od 8. mjeseca do konca 9. mjeseca.

Izrada fasade na župnom dvoru. Izmjena svih prozora kao i nekih vrata.

Ovako je izgledao župni dvor i ograda do 1976. god.

Uređenje i opločenje kuhinje.

Ličenje svih prostorija.

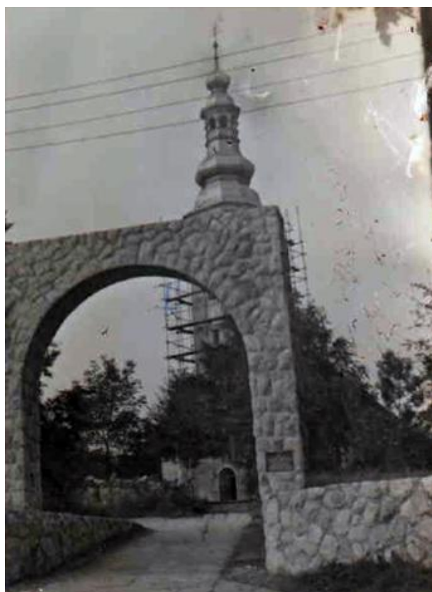
Nabava namještaja, stolova i stalaža. Stolarske radove izvađao je majstor Videk Špoljarec.

Oblaganje zidova u blagovani sa drvom.

Bojenje cijele crkve iz vana kao i iznutra.

Obnova vanjskog zida cintora.

Izrada Portala prema ulazu župnog Dvora. Radove na izvedbi fasade vršio je zidarski majstor Franjo Jurković (Debler). On je dao na poklon izraditi spomen ploču na portal za ulaz prema župnom Dvoru a postavio ju je Mirko Klenkar. Križ je na veliki portal nabavio, dao odlijevati u Ljevaonici Rudolfa Birača u Vrapču u vrijednosti 700.000 Din. i postavio Mirko Klenkar. Postavljanje križa pomogli su Šimun Miklec i Slavko Miklec (kod Skuzina).

Skela na tornju za obnovu fasade 1976. g.

Sađenje ukrasnih jela i uređenje dvorišta.

Ugrađivanje nove zaštitne mreže na prozore na kapeli. Rad vršio Mirko Klenkar.

Izrada žljebova na župnom dvoru. Radio Mato Rakek.

Izgled Kapele prije obnove do 1976.

Proslava 900. obljetnice župe 1976. g.

Župa Markuševac — vršnjak kralja Zvonimira

Župa Markuševac, smještena podno Zagrebačke gore kraj Zagreba, proslavila je početkom rujna ove godine devet stoljeća svoga postojanja. Spominje se prvi put godine 1076. Svečanoj misi, koju je pred crkvom predvodio nadbiskup Franjo Kuharić s brojnim župnicima susjednih župa, prisustvovao je također velik broj vjernika iz župe i njihovih gostiju. U pozdravnim govorima nadbiskupu vidjelo se da su župljani Markuševca iskreno ponosni na svoju drevnu crkvu i župu koja je uspjela kroz velik broj stoljeća odolijevati svim nedaćama, progonima i napadima i biti čuvarica i baštinica istinske kršćanske vjere otaca. Naglasili su također da je tek stotinjak godina iza solinske Jelenine crkve, upravo u godini krunidbe kralja Zvonimira, sagrađena u ovom lijepom kraju crkva na čijim je temeljima i danas crkva, lijepa, velika, obnovljena iznutra i izvana požrtvovnim darovima vjernika i župljana. Za događaj ovoga jubileja obnovili su također i kapelu Majke Božje Anđeoske koja se nalazi unutar ogradnog zida župne crkve, koja je posvećena svetim apostolima Šimunu i Judi, a obnovljen je također i župni dvor, posebno zalaganjem vrijednoga župnika Krešimira Ivšića i njegovih vjernika.

Na svečanoj misi vjernici su pjevali crkvene pučke popijevke i završili misu pjevanjem hrvatske himne. Popodne je dječji zbor KRIJES iz Samobora, pod ravnanjem kapelana Mate Dukića priredio koncert duhovnih pjesama, a u 7 sati navečer misu je prikazao domaći župnik Krešimir Ivšić. Nakon mise bila je procesija sa svijećama prema kapelici Majke Božje, odakle se opet vratila u župnu crkvu, gdje je svečanost jubileja završena.

GLAS KONCILA Broj

1076 - 5-IX 1976 g.

Ovo je početak proslave 900. obljetnice

Ovo je bio ulaz pred crkvu na svečanu sv. misu 5. IX. 1976. god.

Povorka kreće prema crkvi 5. 9. 1976.

Biskup Franjo Kuharić drži propovijed 5. 9. 1976.

Raspelo na Vincekovom bregu

1977. U ožujku mjesecu sađenje borića po cintoru crkve. Iste je sadio Mirko Klenkar, Stjepan Krhen, Ivan Špiček, Beljan Ljubica.

Dana 18. lipnja 1977. bila sv. Potvrda koju je vršio preuzvišeni Nadbiskup Franjo Kuharić, Nadbiskup Zagrebački.

Za blagovaonu župnog dvora izrađen je stol i nabavljene stolice.

SIJEČANJ / JANUAR
Јануар / Januar
Јануари / January
19
Ponedeljak / Ponedjeljak

18-VI 1977 god
bila je sv. Potvrda
koju je vršio preuzvišeni
gospodin Nadbiskup
Dr. Franjo Kuharić
Nadbiskup Zagrebački

Prigodom dijeljenja sv. Potvrde obavio kanonsku vizitaciju u Markuševcu
dne 18. lipnja 1977.

+ Franjo Kuharić
nadbiskup

FRANJO KUHARIĆ NADBISKUP ZAGREBAČKI
FRANCISCUS KUHARIĆ ARCHIEPISCOPUS ZAGREBIENSIS

19-347

Izrađena je stalaža za knjižnicu u župnom dvoru, stolovi i stalaže za kuhinju i špajzu. Izradio ih je majstor, Vid Špoljarec.

Dogovorom Konzervatorskog zavoda za zaštitu spomenika, skinut je Kip. M. B. u kapeli, te dat na obnovu i restauraciju, što će koštati 10,000.000 dinara, s time da 4,000.000 daje župa, a ostalo Akademija JAZU.

1978. Tapeciranje stolica u blagovaoni župnog dvora. Tapetarske radove je načinio, majstor Mirko Petrović 28. siječnja.

Potrebna je obnova kapele iz unutarnje strane, obnova fresko-slika, obnova oltara i propovjedaonice. Za restauraciju je Konzervatorski zavod ponudio svotu 100,000.000 Din. s time da župa osigura 30,000.000 Din. Te želje naših župljana, a uz pomoć Božju i mogućnosti župljana u financijskim sredstvima, možda će se ostvariti, u god. 1978.

12. srpnja 1978. započet je iskop oko Kapele Anđeoske gospe u Markuševcu za zračnu izolaciju zidova, koji trošak iznosi 5,000.000 Din. gradnju je izveo jedan građevinski tehničar poduzeća ceste.

Raspelo u Deščevcu 1978. god

Obrazloženje svih radova koje spominje ova knjiga radi spašavanja ovih nam svetih vrednota, a narodu ponosnih obilježja na njegovu vjeru, kroz burnih 9 stoljeća.

Do 1956. god. nitko od prijašnjih župnika ove župe nije težio da što poduzme za obnovu pojedinih objektov makar su bili u raspadnom stanju. God. 1926. bila je akcija sakupljanja novca za proširenje crkve, za koju je bila svota određena, po kućnom broju, ondašnjih 100 din. Novac se sakupio i bio je projekt gotov, ali od toga svega se ništa nije dalje poduzelo.

Od god. 1939. počela je opet akcija za sakupljanje materijalnih sredstava, kao i novčanih, za proširenje, to jest dogradnje ovoj postojećoj crkvi. K tome dodajem otegotnu mogućnost za dobivanje građevnih dozvola od god. 1956. pa do 1960. Uz velike napore i zalaganjem ovdašnjeg župnika Krešimira Ivšića i uz sve moguće zabrane mjerodavnih vlasti, nekako smo 1965. god. uspjeli započeti gradnju ograde oko crkve koja je odmah bila zabranjena od općine Maksimir, a na poticaj dvaju mještana ove župe.

Nakon toga god.1970. gradnja je opet započeta odobrenjem iste Općine, tako da je dovršena 1971. god.

A za sve radove, sva djela, za sve ono što je izgrađeno u ovih do sada 22 god., a što je u ovoj knjizi zapisano na prvim stranicama, trebamo mi župljani koji smo novčano pomagali, kao i oni koji nisu, +zahvalili Bogu na dolasku u ovu župu župnika velč. gosp. Krešimira Ivšića, što se u ovih kratkih par godina i pod teškim uvjetima ovdašnjeg vremena, u materijalu i novcu, načinilo više nego u natrag 900 god. u boljim uvjetima slobodne izgradnje.

Župni dvor nakon obnove 1978.

1978. U srpnju mjesecu okrečen je podrum u župnom dvoru kao i toranj crkve iznutra, koji nije bio nikuda okrečen od svoga postanka. Radove je vršio soboslikar Stipe.

U toku su radovi na izradi željezne konstrukcije nosača zvona, jer dosadanja drvena konstrukcija, koja je stoljećima izdržala, nije više u mogućnosti služiti svrhi te se iz tehničkih razloga mora zamijeniti konstrukcijom od željeza, što košta 5,000,000 Din. Radio ju je bravar Ivandija od 3. kolovoza.

Od 19. kolovoza do 27. kolovoza, za 200. obljetnicu Kapele Anđelske gospe 3 runja, crkva je ponovno obnovljena i izvana i iznutra.

Dne 27., 29., i 30. kolovoza skidan je središnji stup na gornjem prozoru tornja radi uvlačenja zvona sa zemlje. To su radili Stjepan Šimunković (Stipica), Marko Puntarić, Juraj Šantek, Ivan špiček (Đuka) i Stjepan Krhen. Nakon toga je dignuta traverza, koja je bila glavni nosač za dizanje zvona koje je stiglo iz carine 27. 8. 1978. Kod dizanja te tranverze sudjelovali su Mirko Klenkar, Juraj Šantek, Ivan špiček (Đuka) i Stjepan Krhen. Traverzu je darovao i dopeljao Stjepan Kobasić (Živek). Pripremu električne instalacije i razvođenje vodova na samoj konstrukciji izveo je naš mladi crkveni starješina Slavko herceg sa svojim pomoćnikom.

Novo, veliko crkveno zvono, težine 710 kilograma stiglo je 27. kolovoza iz Insbrucka, Austrije. Zahvaljujući našem župniku Krešimiru Ivšiću, na dar Majci Božjoj Anđelskoj, doprinosom župljana i jednim dobrim dijelom župnikove sestre dr. Vere Ivšić, zvono je iz carinarnice stiglo u Markuševec zalaganjem ing. Rudolfa Vinceka i gosp. Leke iz Bačuna.

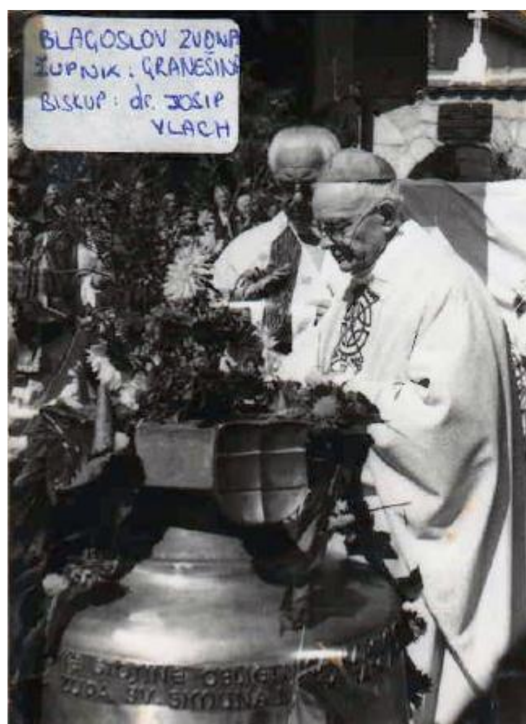
Zvono je blagoslovljeno na dan Anđelske nedjelje 3. rujna 1978. Blagoslovio ga je preuzvišeni biskup dr. Josip Lach i istog je dana podignuto na toranj uz najveću svečanost. Sudjelovala je limena glazba iz Tuhlja na čelu sa svojim kapelnikom, župnikom iz Tuhlja. Kuma zvonu je bila sestra župnika Ivšića dr. Vera Ivšić. Na sv. misi koju je uz asistenciju susjednih župnika služio dr. Josip Lach prisustvovao je veliki broj župljana. Otac dr. Josip Weisberger je održao prigodnu propovijed. Za ozvučenje ove svečanosti, da bi se dobro čula misa i propovijed, zvučnike je postavi naš župljanin Juraj Pilatuš (Kranjec).

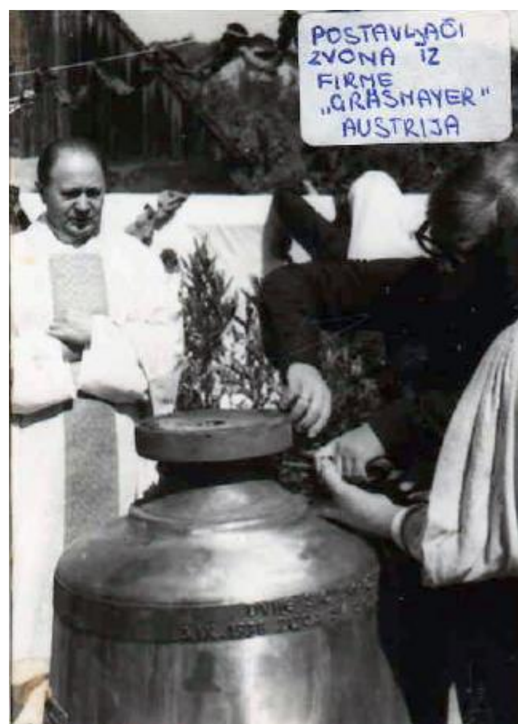
Samo dizanje zvona i montažu vršio je ing Grassmayer iz Beča-Austrija.

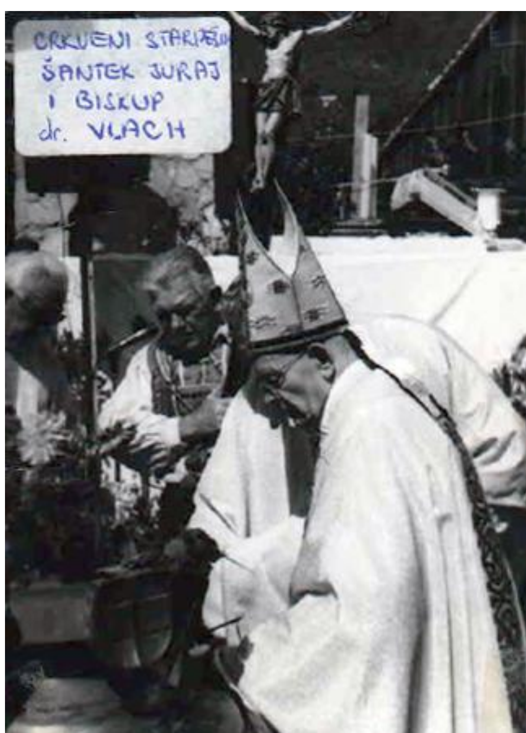
Zvono su pomoću „granika“ dizali naš mještani Slavko Herceg i Stjepan Krhen, a za to se vrijeme pjevalo „Do nebesa nek se ori“.

Gore sa lijeva na desno: prečasni župnik Ivšić, do njega Drago Topolovec, Lidija Otorepec, stanko Otorepec i Jasna Otorepec, dr. Josip Weissberger, ministranti Bernardo Pilatuš i Marijan Kravarščan, u sredini dolje Mirko Klenkar.

BLAGOSLOV ZVONA
ŽUPNIK: GRANEŠINA
BISKUP: dr. JOSIP
VLACH

POSTAVLJAČI
ZVONA IZ
FIRME
„GRASMAYER"
AUSTRIJA

CRKVENI STARJEŠINA
ŠANTEK JURAJ
I BISKUP
dr. VLACH

BLAGOSLOV
ZVONA:
BISKUP
dr JOSIP VLAH

Ove fotografije je izradio Damir Švec

Ovakva svečanost bila je nezapamćena u povijesti naše crkve. Dan je bio lijep i sunčan. Čitava proslava je snimana na filmsku vrpcu od brata našeg župnika gosp. Frana Ivšića i slikana sa fotoaparatima ostalih župljana. Nakon svečanosti naš župnik gosp. Krešimir Ivšić poziva sve župljane kao i ostale sudionike ove svečanosti u svoj podrum na čašu domaćeg vina kao znak radosti ovome velikom slavlju a crkvene starješine na jednu zakusku pečenog odojka kojeg je pekao naš domaći pekar Slavko Otorepec u svojoj peći.

I tako je ova svečanost završena navečer u 18 sati svečanom procesijom oko kapele Gospe Anđeoske.

Novo zvono je koštalo 15.000.000 Din, plus carina 3.000.000 starih din. S ostalim troškovima organizacije svečanosti cijena se popela na ukupno 20.000.000 starih dinara. Zvona je prilikom dizanja na toranj zazvonilo u 12:10 jedanput, u 12:20 dvaput a u 12:22 zvonilo je zajedno sa ostala tri zvona.

U ovim slikama je prikazano dizanje zvona. Slikao Franjo Puntarić iz Utovca

Vera Ivšić, kuma fis zvona
uz nju na fotografiji:

1. Stjepan Šimunković (Stipica)
2. Juraj Šelendič (Ban)
3. Stanko Otorepec
4. dr. Vera Ivšić, kuma zvona
5. Drago Topolovec
6. Juraj Šantek (Kladivec)
7. Ivan Špiček (Đuka)

Uspomena sa blagoslova zvona 3 rujna 1978,
biskup Josip Lacah s ministrantom

19. rujna počeo je iskop zemlje oko zidova župnog dvora za zračnu izolaciju koja je potrebna za odstranjivanje vlage iz zidova same zgrade. Ovi radovi koštaju u novcu 11.000.000 starih dinara. Radove je izvađao građevinski tehničar iz Zagreba. Nadzor nad radovima vršio je ing. Rudolf Vincek.

Novi križ na groblju postavljen je između 23. i 27. listopada tako da je posveta križa izvršena na dan Svih Svetih, 1. studenog. Križ kao i ogradu od mesinga oko križa je izradio jedan majstor iz Samobora. Ovi radovi stajali su 12.000.000 Din. Zasluga za sve ove radove, za izolaciju i postavu križa na groblju pripada župniku gosp. Krešimiru Ivšiću i ing. Rudolfu Vinceku. Doprinos u novcu dali su župljani.

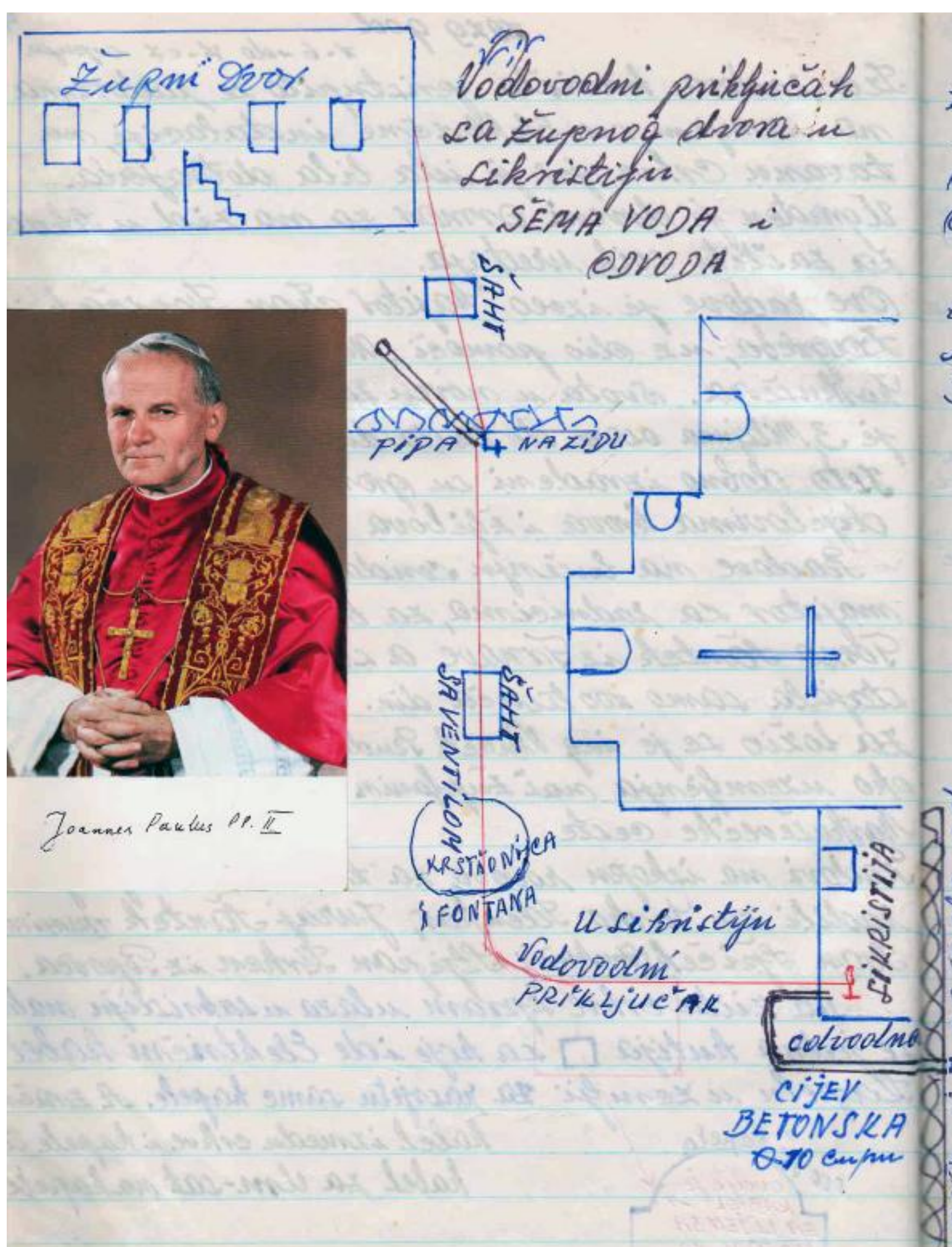

Novi križ na groblju postavljen 1978. g.

1979. Od 1. 3. do 31. 4. Skidanje crijepa sa krova crkve, te izmjena pojedinih dijelova krovne konstrukcije. Tesarske radove izveo je majstor domaći Andrija Punjek iz Bidrovca. Iza ovih radova krovište je sve pokriveno sa limom od bakra 0,8 mm. Radove je izvađao limarski obrtnik Bočkaj iz Kaptola br. 6. Troškovi ovih radova iznose 72.000.000 Din. Brigu oko ovih radova imao je preč. župnik Ivšić i ing. Rudolf Vincek iz Bačuna a na završetku radova naš starješina Stanko Otorepec ugostio je izvođače radova sa jednom večerom za 250.000 dinara.

Od 1. lipnja do 7. srpnja, za radova na krovištu, pristupilo se radovima na izmjeni električne instalacije na tavanu crkve, jer je ista bila dotrajala. Ugrađen je drveni ormar na zid u sakristiji za zaštitu svih uređaja. Ove radove je izveo majstor Ivan Koprčak iz Zagreba uz pomoć Mirka Klenkara iz Mrkuševca. Svota u novcu za ove radove stajala je 3.800.000 dinara.

Istodobno izrađeni su gromovodi na svim dijelovima krova i žljebova sa 6 komada sonda. Radove na bušenju sonda oko crkve radio je naš domaći majstor Tomo Šantek iz Trnave sa radnicima, a svota za radove je stajala samo 100.000 Din. Oko ovih radova založio se je ing. Rudolf Vincek, a sa stručne strane oko uzemljenja naš župljanin Ivan Topolovec iz Markuševečke ceste. Radove na iskopu rovova za traku uzemljenja radili su Mirko Klenkar, Juraj Šantek (Kladivec), Ivan Špiček (Druka) i Stjepan Krhen iz Popovca.

Na zidu crkve sprama ulaza u sakristiju nalazi se jedna kutija □ za koje ide Električni kabel u Kapelu u zemlji za rasvjetu same kapele. A zračni kabel između crkve i kapele to je kabel za Um-sat na kapeli

ovo je kapela

ovdje je KABEL ZA LIJEN SA MASOM NA ZIDU SA INSTALACIJOM

1979.

Hodočasnici župe sv. Šimuna u Lurdu 11. 7. 1979.

U Popovcu se misa održava svake godine na spomen posvećenja kapele sv. Križu. 14. rujna sv. misu je imao velečasni Ivan Čoček, domaći sin toga sela.

1980. 1) U kolovozu je ponovno obnovljena crkva izvana do visine prozora kao i iznutra u cijelosti. Postavljena je električna rasvjeta na oltare i to sv. Roku i u kapeli. Selo Štefanovec je darovalo jedan ćilim za crkvu.

2) Mirko Sitar izradio je jedan stalak od željeza na poklon crkvi i darova jednu veliku svijeću.

3)Nabavljen je novi razglas za crkvu iz Italije, stoji 1.300.000 Din.

7. rujna je Slavlje Anđelske nedjelje i 25. godišnjica službe u Markuševcu župnika Krešimira Ivšića. Proslavili smo ovim redom:

1) Procesija je krenula iz župnog dvora u pravcu crkve gdje je vani na otvorenom bio oltar. Zvonila su sva četiri zvona.

2) Prije mise dvije djevojke u narodnoj nošnji su pozdravile svečara, našega župnika, i darovale buket cvijeća.

3) Iza toga je u ime crkvenih starješina pozdravio svečara Stjepan Šimunković (Stipica), a iza toga je nastavljena misa uz pjesmu i glazbu svirača limene glazbe iz Tuhelja: „Do nebesa nek se ori“.

Na misi su prisustvovali župnici: prečasni dekan iz Čučerja Josip Pinturić, Srećko Draksler iz Kašine, Stanko Vorih iz Granešine, Mijo Pavlaković iz Brckovljana, Drago Žnidaršić iz Vugrovca, dr. Stjepan Kožul, tajnik Duhovnog stola, prof. dr. Josip Weissgerber koji je i imao propovijed. U toku mise iza prikazanja župljani su donijeli darove u novcu i naravi svečaru za 25. godišnjicu, kao i crkveni stariješine svoj dar. Iza propovijedi je Tajnik Nadbiskupa dao dar u ime Nadbiskupije i pročitao dekret i imenovanju prečasnog svečara kanonikom Duhovnog stola Zagrebačke nadbiskupije.

Darovi župljana:

A) Crkveni starješine

1.	ing. Rudolf Vincek	Din 200.000
2.	Mirko Klenkar	Din 200.000
3.	Šimun Miklec	Din 50.000
4.	Marko Puntarić	Din 100.000
5.	Juraj Šantek	Din 50.000
6.	Nikola Šantek	Din 500.000
7.	Marijan Širola	Din 100.000
8.	Stjepan Krhen	Din 100.000
9.	Ivan Špiček	Din 100.000
10.	Stjepan Šimunković (Stipica)	Din 50.000
11.	Marko Kravarščan	Din 50.000

B) Selo Štefanovec daruje stolni sat vrijedan 600.000 Din i čilim za crkvu, selo Donji Markuševec u novcu i krasnih vaza od stakla i keramike za cvijeće, selo Bačun u novcu, selo Trnava u novcu, selo Dubrava u novcu, selo Popovec u novcu, selo Bidrovec u novcu.

C) Dar Stanka Otorepca zlatni prsten sa monogramom 25. godišnjice i graviranom crkvom kao i portalom.

D) Dar Stojanke Horvatić stalak od mesinga za misal.

E) Dar njemačkog evangelika gosp. Šefera: 2 kofera i sliku pape Ivana Pavla drugog.

Župnik Ivšić za vrijem mise proslave 25 gdošnjice 7. 9. 1980.

Sa proslave 25 godišnjice župnika Ivšića
Mirko Klenkar u lajbeku i lačama, Ing Rudo Vincek u plavom odijelu, u narodnoj nošnji jesu: prvi bez šešira Marijan Habuš, sa šeširom Stanko Otorepec.

Misa je vani ispred crkve 7. 9. 1980. na Anđelsku Gospu

DAROVI CRKVENIH STARJEŠINA

Prilikom 25-godišnjice svećeničkog i župničkog djelovanja prečasnoga gospodina Krešimira Ivšića u našoj župi tj. od 1955. do 1980. godine

1.	Nikola	Šantek	5.000,00	Dinara
2.	Mirko	Klenkar	2.000,00	"
3.	Marijan	Širola	1.000,00	"
4.	Rudolf	Vincek	2.000,00	"
5.	Šimun	Miklec	500,00	"
6.	Stjepan	Krhen	1.000,00	"
7.	Juraj	Šantek	1.000,00	"
8.	Marko	Puntarić	1.000,00	"
9.	Stipica	Šimunković	500,00	"
10.	Ivan	Špiček	1.000,00	"
11.	Marko	Kravaršćan	500,00	"
		Ukupno:	15.500,00	Dinara

Markuševec 07. rujna 1980.

Ovo je limena glazba iz Tuhlja koja je svirala na Anđelsku nedjelju, 7 rujna 1980. na proslavi 25. godišnjice župnika Ivšića u Markuševcu.

Misa na spomen sv. Križu bila je 21. rujna. Dan lijepi, sunčani. Misu je služio župnik Ivan Čoček uz koncelebraciju našeg župnika Krešimira Ivšića. Župljana je bio lijepi broj, oko 200. Milostinja sa „Očenašima“ je bila 500.000 dinara.

Naše župsko hodočašće u Mariju Bistricu 27. srpnja 1980. god.

Slike pokazuju našu procesiju i procesiju na Križnom putu kod 12. postaje.

Župnik Krešimir Ivšić, križ nosi Šimun Miklec, do njega Marko Kravarščan, iza njega vidi se ing. Rudo Vincek

Na Kalvariji ima propovijed župnik Ivšić, križ drži u ruci Šimun Miklec, prvi ovo u košuli je Juraj Šantek (Kladivec)

Hodočasnici na Križnom putu

Župnik Krešimir Ivšić, križ u ruci drži Šimun Miklec

Hodočasnici slušaju propovijed

1980. Anđelska nedjelja 7. 9. 1980.

Procesija kreće od župnog dvora u crkvu. Križ nosi Ivan Špiček (Duka), dečko u lajbeku je Marijan Habuš, križ nosi Ivan Špiček a uz njega su ministranti mali Vnučec i Tomica Vincek

Iza župnika stoje svećenici: tajnik Duhovnog stola Stjepan Kožul, župnik iz Kašine Srećko Draksler, župnik iz Vugrovca Drago Žnidaršić, župnik iz Granešine Branko Urlih, Dr. Josip Weissberger, župnik iz Čučerja Josip Pinturić

Župljani za vrijeme mise

Župljani za vrijeme mise, u narodnim nošnjama Juraj Šantek (Kladivec) i Božo Toedling

Župljani za vrijeme mise: u narodnom lajbeku sa naočalama se vidi Šimun Miklec, u sredini u kaputu Slavko Otorepec, do njega August Vnučec iz Štefanovca.

Povorka kreće ispred župnog dvora. U narodnim nošnjama Jagica Topolovec Krot, lijevo Krešo Miklec, desno Stanko Otorepec, straga zbor svećenika, na vrtima stoji brat župnka Ivšića te sestra dr. Vera Ivšić.

Članovi društva Prigorec: Božo Toedling, Marko Puntarić, Juraj Šelendić, Ivan Šimunković, Stjepan Puntarić, Stjepan Ročić, Stjepan Šimunković, Ivan Topolovec, Šimun Miklec, Jasna i Lidija Otorepec.

Ing. Rudo Vincek predaje dar u ime sela Bačuna.

Na misi ispred crkve propovijed drži prof. Josip Weissgerber, isusovac.

Ova slika prikazuje na prozoru župnika iz Vugrovca Dragutina Žnidaršića i fotoreportera iz Varaždina.

Radovi na pokrivanju kapele bakrenim limom počeli su 15. 9. 1980. Skinut je crijep, postavljene su daske i ljepenka. Ove radove je izvađao Andrija Punjek.

Početak limarskih radova bio je 24. 10. Radove se limom izvodila je firma Bačkaj, Kaptol 6.

Radovi na krovu kapele 1980.

Na dan sv. Šimuna i Jude Tadeja 28. 10. svečana sv. misa uz sudjelovanje sa zborom svećenika. Istog dana prilikom sv. Mise vršila se instalacija u čast imenovanja župnika Ivšića za začasnog kanonika Duhovnog stola zagrebačkog. Svečanu instalaciju izvršio je tajnik Duhovnog stola dr. Stjepan Kožul. Pročitao je dekret o imenovanju u čast kanonika, zatim je tajnik u svojoj propovijedi iznio zasluge i rad u 25 godina u ovoj župi sv. Šimuna, zatim cijelu biografiju života župnika od đačkih dana, ređenja kao svećenika te na dužnostima kapelana kao i službovanja kao župnika u župi Cerje pa onda Ščitarjevu, te vrijeme od pet godina provedeno u logoru Stara Gradiška, sve njegovo vršene misijskog rada po svim župama Zagrebačke nadbiskupije kao i diljem Hrvatske, napokon sav rad i trud u ovoj našoj župi Markuševec - sv. Šimun. Na koru je uz pratnju orgulja zborovođa društva „Prigorec“, nekadašnji učitelj u ovom mjestu dr. Dragutin Krapec, svirao pučke pjesme koje je pjevao puk, a društvo „Prigirec“ je pjevalo pjesme „Blagoslovljen“, „Kriste u tvoje ime sad smo ovdje svi“, „Nek zazvoni naša pjesma, radostan je sada dan“, a na kraju „Lijepa naša domovina“.

Na koncu mise pozvao je naš župnik sve koji žele doći u župni dvor na jedan mali „aperitiv“. Tu su starešine učastili župljane sa čašicom domaće rakije a prisutni svećenici kao i ostali uzvanici, starešine te članovi društva „Prigorec“ su pozvani u župni dvor na jedan svečani ručak. I tako je taj dan sv. Šimuna i Jude Tadeja, prekrasan i sunčan, završen.

»MILOŠĆU BOŽJOM JESAM, ŠTO JESAM«

S RADOŠĆU ŠALJEMO

POZIV

NA INSTALACIJU ZAČASNOG KANONIKA
U MARKUŠEVCU,
NA BLAGDAN SV. ŠIMUNA i JUDE TADEJA 28. X 1980.

KREŠIMIR IVŠIĆ

Naše hodočašće u Mađarsku sa prečasnim gosp. Župnikom Krešimirom Ivšićem M. Božjoj Marija (Gjud) ili Đud, nalazi se 11 km od granice Donji Miholjac.

U crkvi i ispred crkve kod autobusa

A u subotu, 1. studenog, na blagdan Svih Svetih, bilo je jako hladno i vjetrovito a narednih dana u nedjelju, ponedjeljak i utorak, to jest 3. i 4. studenog snijeg što se ne pamti u te dane studena.

1981. 11. siječnja bio je blagoslov župnog dvora to jest „Križec“ i tom prilikom sudjelovao je zbor crkvenih starješina. Kao i svake godine završetak križeca je na župnom dvoru. Ovoga puta je prisustvovalo i društvo „Prigorec“. Prečasni župnik je učastio goste sa dobrim ručkom i domaćom čašom vina. Tom zgodom je bio prisutan i Arald Šefer, njegov prijatelj iz Njemačke sa suprugom i sinom. Ručak je pripremila Dragica Otorepec sa svoje dvije kćeri Lidijom i Jasnom. Goste su posluživali Stanko i Slavko Otorepec, brat župnikov Fran Ivšić te stojka Horvatić.

13. i 14. travnja postavljena su vrata na ulazu crkve ispod zvonika te kod oltara sv. Roka kao i vrata u župnom dvoru na ulazu u sobu za primanje te vrata na spratu iz spavaće sobe u malu sobu sa sjeverne strane. Vrata je izradio stolar Vid Špoljarec a zidarsku obradu oko vratiju je radio Stjepan Šimunković (Stipica).

11. do 15. travnja. Pokrivanje krova sa bakrenim limom na kapelici u Trnavi. Limariju je izvela firma Bočkaj -Kaptol. Drvenu podlogu je postavio Andrija Punjek.

Izrada i poklon crkvi novog raspela za svečanost Anđelske nedjelje kada je euharistijski kongres. Raspelo je dar Mirka Klenkara. Izradu od bakrenog lima je izradio Marko Rakek iz Miroševca, niklovanje je rađeno u radioni za galvanizaciju Kaptol br. 8, slova I N R I izradio je Juraj Kobasić, odljev od aluminiuma korpusa Isusa ljevač Josip Šelendić iz Blizneca, drveni dio je radio stolar Vid Špoljarec, mesingane ornamente je radio Drago Malec, kovinopojasar iz Štefanovca. Raspelo je predano crkvi i blagoslovljeno na dan Velike Gospe 15. 8. 1981. Svi radovi oko izrade raspela su poklon, jedino je plaćeno niklovanje, drveni dio te platno za zaštitu raspela 147.370 Din. Pozlatu je radio Stjepan Topolovec (klesar). Pozlata je poklon crkvi od njega.

1981. Od mjeseca svibnja do kolovoza vršeni su radovi na kapelici u Trnavi. Pokrivanje krova sa bakrenim limom rad radione Praškaj, Kaptol 3. Betoniranje oko kapele i fasadu radio je Andrija Punjek. Nova ulazna vrata kao i vrata na sakristiji radio je stolar Vid Špoljarec.

U mjesecu kolovozu su vršeni radovi na izradi dvaju šahtova, jedan za dovod vode i jedan za odvod vode, izrada deke na septičkoj jami i poklopca te betoniranje površine ispred ulaza u crkvu u duljini od 6 metara. Radili su župljani:

1. Juraj Šantek
2. Mirko Klenkar
3. Ivan Šimunković (Sandić)
4. Šimun Miklec
5. Nikola Petar
6. Ivan Špiček (Đuka)
7. Ivan Cik
8. Josip Ferenčak
9. Stjepan Jurin
10. Stjepan Šimunković (Stipica)

6. rujna bila je Anđelska nedjelja, ujedno i kongres u župi, svečanost je bila po riječima oca Bogdana iz Varaždina, kakve on još nije nigdje vidio. Ujedno je on istu svečanost snimio sa kamerom na film kojeg će prikazati kada će biti gotov. Propovjed je imao jedan slijepi svećenik. Sudjelovala je i grupa glazbenika iz Tuhelja. Misa je bila vani, svijeta puno. Pred misu procesija od župnog dvora do crkve a iza mise procesija sa Presvetim od crkve uz kapelu, preko dvorišta župnog dvora do mjesta ispred crkve. Iznad Presvetog nosio se baldahin, nosila su ga četiri čovjeka, Presveto je nosio župnik iz Čučerja a baldahin su nosili Krunoslav Krot, Drago Topolovec, Božo Toedling i Stjepan Špiček. Raspelo je nosio Ivan Špiček (Đuka), do njega župnik Ivšić i Marijan Habuš.

Ispod baldahina župnik iz Granešine Branko Vorih i naš župnik Ivšić Krešimir.
Baldahin nose prvi naprijed Drago Topolovec, Stjepan Špiček, desno otraga malo se vidi Božo Toedling i ne vidi se Kruno Krot.

Ova se procesija kretala ispred crkve, uz kapelu u pravcu župnog dvora i prema oltaru ispred crkve.

Čelo procesije nalazi se upravo ispred kapele, Josip Pinturić iza križa kojega nosi Ivan Špiček (Đuka) a iza njega župljani i djeca u narodnim nošnjama, iza nalazi se limena glazba.

Svećenici sa nošenim baldahinom. Ispod baldahina vidi se vel. župnik iz Čučerja, nosi presveto otajstvo.

Kongres Ultreje kursilja održan je 27. 11. 1981. na Šalati u dvorani Dječačkog sjemeništa. Svečanost je bila upriličena kao „Kongres“ svih sudionika malih tečaja „Kursilja“.

Ispred mikrofona stoji predstavnik kursilista iz Španije i pozdravlja sve prisutne na španjolskom jeziku a župnik iz Samobora Ivan Horvat prevodi na Hrvatskom jeziku. Druga slika: ispred mikrofona jedna naša zemljakinja koja živi u Južnoj Americi govori na portugalskom jeziku a do nje naš ing. Rudo Vincek tumači joj na Hrvatskom tok svečanosti.

Nadbiskup Franjo Kuharić ima sv. misu u dvorani na Šalati prilikom Kongresa... ...drugi zdesna biskup dr. Mijo Škvorc, gore desno sa malim đacima župnik iz Samobora vel. Ivan Horvat.

Mješani pjevački zbor iz Markuševca, pod ravnanjem zborovođe Dragutina Krapca.

Oltar M. Božje Anđelske iz kapelice bio je na restauraciji u Konzervatorskom zavodu na potpunoj obnovi. Montiranje oltara počelo je 19. 12. a završeno je 23. 12. Mnogi dijelovi na oltaru jesu novi.

1982. Nabava i izrada za našu crkvu u Đakovu novog baldahina te dva kompleta novih misnica koje je dao izraditi preč. Krešimir Ivšić. U travnju mjesecu kupljen je novi baldahin i četiri misnice koje su izradile časne sestre u Đakovu. Sve je koštalo 700.000 Din.

Za štapove baldahina ornamente je dao izraditi Mirko Klenkar a ornamente od mesinganog lima je izradio pojasar Drago Malec kao i njegov pomoćnik Ante. Križiće od mesinganog lima na vrhu štapova je izradio bravar Juraj Pavleković. Isti materijal i radovi su poklon crkvi.

Okvir za baldahin je izradio bravar Slavko Hađić (Fuljatek) od aluminijskih cijevi koje su plastificirane, a u tom radu sudjelovali su uz njega Mirko Krot iz Štefanovca, Ivan Mučnjak (Medikuš) iz Markuševca i to je isto poklon crkvi. Na baldahin je sa gornje

strane ušiven skaj-plastika koju je šivao Stjepan Ročić iz Štefanovca, isto poklon crkvi, a skaj je poklonio Mirko Klenkar.

U svibnju mjesecu demontiran je stari glavni oltar, to jest njegovo postolje, tako da je svetište popločeno mramornim pločama, postavljena je nova menza od mramora, postolje za čitanje poslanica i evanđelja te novi tabernakul. Radove je napravio majstor iz samobora Stipe Lucić. Dalje slijedi opločenje zidova kao i poda.

Stari drveni oltar koji je bio na betonskom postolju postavljen na jednu kamenu ploču uz sam zid kao historijski spomenik te smo time dobili veći prostor u samome svetištu.

U isto vrijeme čitava crkva iz nutra, svi zidovi su obnovljeni, a radove oko toga je radio slikar Stipe.

U mjesecu lipnju obnovljena je vanjska strana crkve a iza toga obnovljeni su vanjski zidovi župnog ureda farofa. Radovi su završeni do 8. srpnja. Iza toga su nastavljeni radovi na obnovi tornja sa vanjske strane sa bojom „Fasadeks“. Radovi su vršeni po štrik-lojtri. Završeni su 27. srpnja. Majstor Stipe.

Početkom kolovoza početi su radovi na pokrivanju kapele u Popovcu sa bakrenim limom. Radove je izvodila limarska radiona Baškaj, Kaptol 6. Završetak 14. kolovoza.

U mjesecu rujnu pred blagdan sv. Šimuna i Jude Tadeja izrađena je misnica, oltarnik, štola i pokrivač za kalež za našu crkvu. Izrađeni su u narodnom motivu naše prigorske nošnje. Materijal daruje Franjo Puntarić a izradu narodni krojač Nikola Puntarić i Jelena Puntarić.

Slijeva na desno –Nikola Puntarić, Franjo Puntarić, Jelena Puntarić. Ova misnica i oltarnik je za kapelu Sljeme.

Proslava Blagdana sv. Šimuna i Jude Tadeja 28. 10. 1982.

Ove slike prikazuju sv. misu na dan sv. Šimuna i Jude Tadeja 28. listopada 1982 god. Sv. misu predvodi tajnik Duhovnog stola dr. Stjepan Kožul. Koncelebracija 7 svećenika, slijeva na desno: Đuro Sabolek, župnik Viduševca; Hinko Goričanec, Donja Zelina; Pavao Šatrak, župa Vugrovec; Matej Duduković, župa Moravče; Branko Grulich, župnik Granešine; Srećko Draksler, župnik iz Kašine; prečasni kanonik Krešimir Ivšić, župnik ovdje u Markuševcu.

Izrada Misnice i oltara u narodnom stilu, kao i misnicu, sa pokrivačem kaleža, sve je to dar za našu crkvu od Franje Puntarića a izrada darovana od gore navedenih

1983. Na kapelici kod Sitara izrađen je toranj za zvono na električni pogon. Sam toranj je izrađen po nacrtu ing. Rudija Vinceka iz Bačuna, tesarske radove je vršio Šimun Miklec. Ostale radove su dali mještani na čelu sa Slavekom i Stankom Otorepcem. Konstrukciju za zvono radio je Luka Ivandija, bravar iz Zagreba. Posvetu tornja i zvona vršio je tajnik duhovnog stola dr. Stjepan Kožul 5. 6. 1983. uz prisutnost prečasnog gosp. župnika Krešimira Ivšića.

Na ovim radovima su sudjelovali:

1. Juraj Patalen
2. Zvonko Herceg
3. Vid Sitar
4. Stjepan Cik
5. Vid Šimunjak
6. Vid Đuran
7. Tomo Đuran

8. Drago Jantol
9. Branko Šimunjak
10. Rudo Kršić
11. Josip Kršić
12. Juraj Sitar
13. Vlado Topolovec
14. Bara Antolović
15. Barica Sitar
16. Barica Šimunjak
17. Jelka Ročić
18. Pepica Kobasić

Ovih zadnje nabrojenih pet žena su davale hranu prilikom ovih radova.

Sv. misu na dan Srca Isusova mjeseca lipnja 1983. je služio prečasni župnik Krešimir Ivšić, muški u bijelim košuljama jesu Juraj Kobasić i Mirko Topolovec iz Dubrave.

Posveta tornja na kapeli

U mjesecu srpnju popločena je crkvena lađa sa mramornim pločama i stavljen je cokl. Radove je izvodio isti majstor iz Samobora. I ponovno je bojom obnovljen toranj.
6. kolovoza je montiran umivaonik i bojler za toplu vodu u sakristiji. Montirao ga je Rudolf Ježek iz Pilatuščaka
Oltar sv. Antuna pomaknut je više zidu niše tako da je uklopljen između rebara plafona i odgovara bolje svome položaju.

U mjesecu kolovozu započeti su radovi na obnovi zida od kamena oko cintora, to jest starog groblja koje je nekada bilo oko crkve. Taj zid je nastavljen na temelima nekadadašnjeg zida kojeg je zub vremena srušio a zaslugom ondašnih upravitelja župe tako je i ostalo, do 1983. kada upravitelj župe prečasni gosp. Krešimir Ivšić je dao ideju da se zid obnovi i postavi u prvobitno stanje koje je završeno u mjesecu studenome 1983. sa dva portala kojih prije nije bilo. Radove je izvađao majstor Dominik, sada iz Zbukovca.

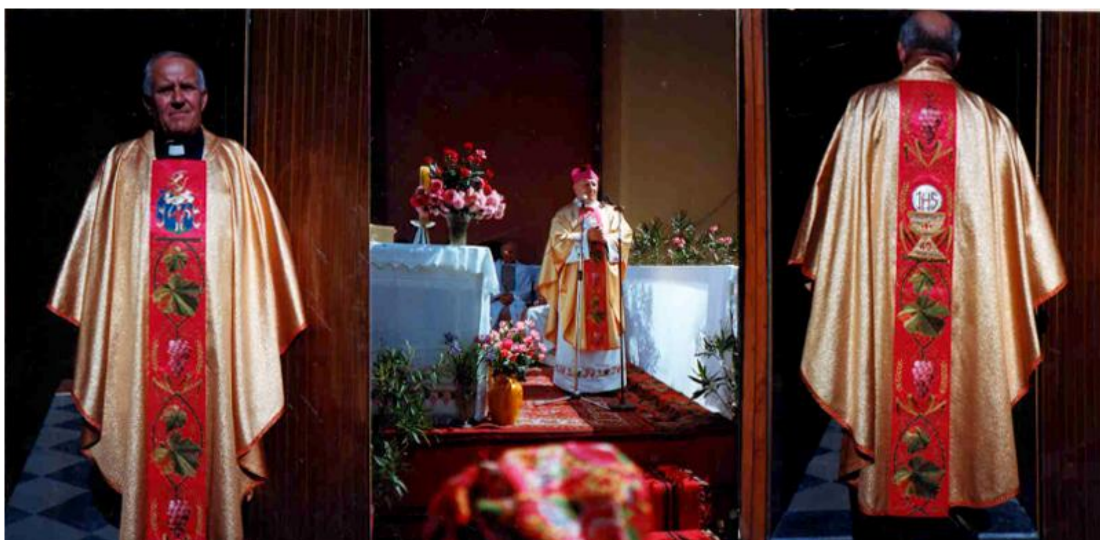

Župnik Krešimir Ivšić ispod portala ulaza u župnu crkvu 1983. god.

Proslava 40 godišnjice misništva Krešimira Ivšića 1983. god.

Uspomena sa sv. mise 40 godišnice misništva prečasnog župnika Krešimira Ivšića, do njega sa lijeve strane župnik iz Čučerja Josip Pinturić, na kraju stoji tajnik Duhovnog stola dr. Stjepan Kožul. Sa desne strane stoje župnik iz Granešine Branko Grulich, do njega župnik iz Kašine Srećko Draksler. Dvojica se slabo vide, zakriveni sa cvijećem.

Započeti su radovi u kapeli na opločivanju poda i cokla od mramora. Radovi su dovršeni 12. rujna. Radove je izvodio majstor Stipe Lucić i Samobora, a radio je njegom majstor taracer Franjo Munić iz mjesta Raje br. 10, iza dvorca Mokrice.

Mirko Klenkar dao izraditi drveno raspelo u mjestu Štivici, u Slavoniji, za postavu ispred menze glavnog oltara, i postavio ga na mjesto. Din 290.000

Kardinal Franjo Kuharić za vrijeme služenja sv.Mise na Sljemenu kod crkve Kraljice Hrvata 1983. god. Na njem je Misnica izrađena u Narodnom vezu koju je izradio Nikola Puntarić

1984. Prvoga rujna postavljena je električna ura između zidova portala ispred glavnog oltara, koju je donio iz Beča i postavio Tomica Deak, uz pomoć Mirka Klenkara, a od firme Šaurer. Drugog rujna bila je Anđelska nedelja.

9. rujna iste godine je bio na Mariji Bistrici Narodni ekumenski kongres, jedan od dosad najvećih u ovom dijelu Europe, a kakvog nije bilo na Mariji Bistrici od kako je pronađen kip M.B. prije 300 god. Bio je jedan Marijanski kongres 1976. god.

1985. Početkom ove godine bila strašna zima da se je sve zaledilo i tako djelomično vodovodne cijevi u župnom dvoru, tako da je jedan dio cijevi bilo trebalo mijenjati, a koje je mijenjao Rudo Ježek, vodoinstalater, uz pomoć Mirka Klenkara 9. 2. 1985. Cijevi su mijenjane kroz podrum.

18. 5. 1985. god, prečasni župnik Krešimir Ivšić organizirao jedan autobus za djecu koja idu na prvu pričest i sv. potvrdu na jedan dan na hodočašće u M. Bistricu, bilo ih je oko 80 sa par roditelja.

U mjesecu lipnju započeti su radovi temelja za podizanje Višeslavove krstionice i križa ispred crkve u Markuševcu. Rad krstionice je djelo umjetnika Peraića iz Sokolgradske ul. u Zagrebu. A građevinske radove na postolju na kojemu je krstionica izveo je Dominik Mrvelj, a na montaži je radpo Rudolf Ježek, vodoinstalater iz Pilatuščaka.

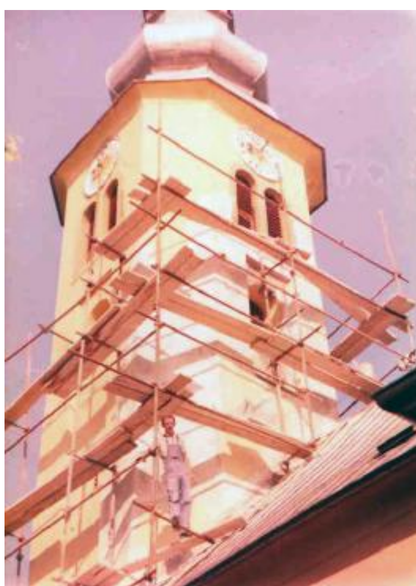
Uz krstionicu stoji majstor građevinac Dominik Mrvelj.

Ovdje stoje radnici koji su radili betonske radove izradi krstionice

U isto vrijeme vršeni su radovi na popravku fasade, tornju a i djelomično na vanjskim zidovima oko crkve.
U isto vrijeme sa unutarnje strane crkve obnovljeni su zidovi i plafoni u bojama i zidovi u župnom dvoru, u primaćoj sobi, taj rad radio Stipe Peić.
11. i 12. X. 1985. postavljena je zaštitna ograda na zidu zadnje strane crkve, na ulazu za kor, rad bravara, a ostakljenje je vršio Ivan Malec, staklar.

Obnova fasade tornja 1985. god.

28 srpnja organizirano je hodočašće sa 3 autobusa na Mariju Bistricu, a 15. kolovoza jedno hodočašće sa jednim autobusom u svetište M.B. u Aljmaš.

Godine 1985. je bila nezapamčena suša u cijeloj zemlji, a zima između 1984. i 1985. najjača što se pamti unatrag 100 godina.

Misa kod kapele Sitara

28. 10. 1985. god. u Štefanovcu slavi se svečana misa na blagdan sv. Šimuna i Jude Tadeja. Sv. Misu služi u 11h tajnik Duhovnog stola dr. Stjepan Kožul.

Misa u Štefanovcu kod Križa, župnik prečasni Krešimir Ivšić

Jaka zima kakva se ne pamti u ovim krajevima, ratovi, paleži šuma po južnim krajevima, nasilja, pljačke, provale, saobraćajne nesreće, terorizam, samoubojstva, ubijanje djece, provale u banke, napadanje građana na ulicama: s time je završena ova godina 1985.

1986. Godina je bila bogata sa urodom voća, vinovih loza. Topla jesen i zima do Božića bila je bez snijega, toplo i ugodno. Ostale strahote, o svemu što govori i gore navedeno u 1985, bilo je još gorje.

Izrađene su nove orgulje, klavijatura i dio materijala bio je dar pokojnog strica

prečasnog Ivšića, monsinjora Matije Ivšića.

Ove godine vršilo se krečenje, obnavljanje zidova unutar crkve, kao i sa vanjske strane, isto tako i župnog dvora.

Obnavljanje zidova unutar, i s vanjske strane kapele u Popovcu, radove na toj obnovi vršio je ličilac Stjepan Peić iz Čreta.

Ove godine izmjenjena je ura u ormaru u sakristiji sa petaljkom, te montiran novi elektrtonski automat (Kvarc sistem od firme Šaurer iz Beča).

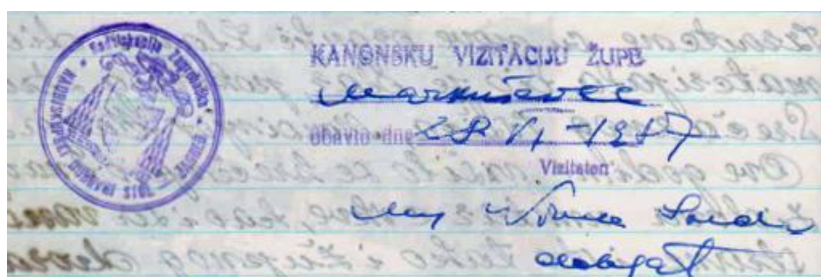
Obnavljani su crepovi na zidovima oko crkve u crvenoj ciglarskoj boji.

1987. Zima je počela velikim snijegom, olujom, bur0m i saobraćajnim nesrećama.

U mjesecu lipnju ponovo vršena obnova fasade na crkvi i djelomična obnova zidova iznutra.

Obnova i vanjskog zida župnog dvora, radove je vršio ličilac Stipe Peić.

28. 6. 1987. bio je dan sv. Potvrde firmanika.

1988. Siječanj mjesec je bio najtopliji u 127 god. Lipanj, srpanj, kolovoz najstrašnija suša koja se ne pamti niti unatrag 100 godina.

1989. 3. srpnja na čitavom području okolice zagreba padala nezapamćena kiša i oluja, da je ljudima ušla u podrume.

Sve ceste prema Zagrebu blokirane su nanosom zemlje i šljunka. U selu Štefanovcu kod Pavlekovića kida voda kokošinjce.

Ljudima u prizemne sobe nanesla se voda tako da su se parketi dizali.

Dakle, to je bila nezapamćena oluja kiše u ovim područjima.

Župnik Krešimir Ivšić umro je 24. travnja 1989. i pokopan u grobnici u kapelici M.B. Anđelske u Markuševcu.

Grobnicu u kapeli radili su mještani ovoga mjesta na dobrovoljnoj bazi, u zahvalu pokojnom prečasnom župniku. Radove je vodio ing. Rudolf Vincek i Stanko Otorepec. Opločenje je vršio Marko Kravarščan sa obrtnikom Kosecom iz Zagreba. A betonske radove zidova je vršio gradjevni majstor Dominik iz Senkovca Selišće. Radovi su završeni 3. 7. 1989.

U ovoj knjizi opisano je sve do dana njegove smrti, što je njegovom zaslugom učinjeno u ovoj župi u Markuševcu. Ali iznenadna smrt je uzela njega i ostavio još nedovršenih njegovih želja u krugu župnog dvora i crkve koje će sada nastaviti naš novo imenovani župnik gospodin Zlatko Golubić, koji je primio ovu dužnost 30. kolovoza 1989. godine. Župljani su ga sa oduševljenjem primili.

Krešimir Ivšić, župnik

Opis službovanja župnika i začasnog kanonika ovdje u Markuševcu od godine 1955. do 1989.

Nastupio je u službu 23. 3. 1955. a umro je 24. 4. 1989. Rođen u Ludini, Moslavina, 24. 10. 1918. Župnik Ivšić imenovan je kanonikom 1983. Otac mu i majka bili su učitelji u Ludini, inače otac je rodom iz sela Rok kraj Sisika a majka rodom iz Koprivnice. Zaslugom i velikim trudom i žrtvom obnovlja crkvu. župni dvor, kapelu, kapelu u Trnavi, novu kapelu u Popovcu, na groblju raspelo, novo veliko zvono, sve na električni pogon, novi harmonijum u crkvi, preuređen kor, sva ograda oko čitavog cintora, na mrtvačnici postavljena ura. Višeslavova krstionica i raspelo u cintoru. Novo opločenje u crkvi kao i u kapeli, krovovi na crkvi, kapeli i na kapelama Trnava i Popovec, pokriveni bakrenim limom. Nabavljeno crkveno ruho misnice i ostalo sve što se vidi. Do njegovog dolaska naša crkva i sve ostalo bilo je sve u raspadnom stanju.

Obnovljena kapela kod Sitara i zvono na električni pogon. Njegovo tijelo leži u grobnici naše kapele.

Prečasni župnik gosp. Ivšić sa prvopričesnicima

Isti prečasni Golubić vršio je svoju dužnost u župi Kostajnica 14 godina. I sada njegovim zalaganjem počeli su radovi na čišćenju stare štale nekada župnog dvora i okoliša oko nje i to je počelo se raditi u subotu 30. 9. 1989. pa opet 7.10 i 14. 10. i tako će se nastaviti dalje da se uredi za dvoranu.

Za vjeronaučnu dvoranu radilo se 21. 10. na iskopu temeljnih zidova radi kontrole dubine temeljnih zidova. Na ovim radovima su radili ing. Rudolf Vincek, Mirko Klenkar, Josip Horvatić, Darko Miklec, Srećko Josipa Šafran, Drago Topolovec, Rudo Lide, Marijan Habuš, Slavko Herceg, Mirko Šimunković, Branko Puntarić, Ivan Kršić, i Gustek Vnučec.

U mjesecu listopadu 1989. vrše se radovi na montaži instalacije za centralno grijanje u župnom dvoru. Zaslugom župnika prečasnog Zlatka Golubića.

U mjesecu studenom (18. 11. 1989.) čišćenje je okoliša u Cintoru, sječenje stabala breze, oraha i jasenovog stabla i ostalih grmova šikare i čišćenje od lišća. Radili su Marijan Habuš, Josip Šelendić (Pištan), Ivan Habuš, Drago Topolovec, Mirko Klenkar, Mirko Ferenčak (Zgujt), Katica Tot (Kraljica) te ostala djeca.

15. 12. 1989. postavio se je tepih na pod crkve. Maknuo se je betonski stalak kipa Majke Božje Lurdske i postavljeno je na zid mesingasto postolje za isti kip kao i za kip Srca Isusova 16. 12. 1989.

I prenešen je harmonijum od propovjedaonice ispod kipa M. Božje gdje se i sada nalazi. Ova dva postolja izradio je gipserski majstor Mirko Krot iz Štefanovca.

Dodaci

Iz Veritasa

MOZAIK JEDNE PRIGRADSKE ŽUPE

MARKUŠEVEC

Veritas

Listam vodič župe MARKUŠEVEC (koja se nekad zvala Sv. Šimun), a koji je izišao u povodu 900. obljetnice postojanja ove zagrebačke župe (1706—1976), i odmah mi se nameće pomisao da je taj isti vodič premalo poznat našoj javnosti, premda je — kako nam priča njegov pokretač, vrijedni župnik- KREŠIMIR IVŠIĆ - došao čak do Kanade i Amerike, doklegod su došli i žive njegovi bivši župljani.
Osim datuma dugovječnog postojanja markuševečke župe, saznajemo da je to jedna od najstarijih župa u Zagrebu, pa i u zagrebačkoj nadbiskupiji, pa, ako hoćemo, i u Hrvatskoj.
Župa je nastala nadomak Medvedgrada, čija se i danas drvena vrata nalaze na ulazu u crkvu, a tvrdi Medvedgrad osnovao je još biskup Filip II., dok se župa nalazila, kako je to zapisano u 17. stoljeću, »sub monte Medved« (»Pod brdom Medved«). S njom su stoljećima bila u sklopu mjesta Šestine, i Gračani, jer je markuševečka župa obuhvaćala područje od Šestina do Čučerja. Sve je drugo ovdje bilo od nje mlađe, pa i remetska župa, koja živi tek od 1812. godina

Kasnogotička crkva u Markuševcu podignuta je 1476. godine, a u mnogome je, na sreću, sačuvana u izvornom obliku. Vodič, nadalje, govori i o kapeli BI. Dj. Marije (Majke Božje Anđeoske) ili, kako ju je narod zvao, Marije Vinske, koja se spominje 1736. godine, a sagrađena je nedaleko od župne crkve. Upravo u ove dane dobiva nov bakreni krov. Kapela je vjerojatno nastala kada su krenula hodočašća u Remete, pa je u početku bila kao odmorište hodočasnika. Unutrašnjost joj je vrlo kvalitetna, napose kip Majke Božje, koja u jednoj ruci drži dijete Isusa, a u drugoj grozd, po kojemu je i dobila ime.
Treći vrijedni objekat ovdje je i župni dvor - kurija- koja je, kao i sve drugo, zaštićena. Na kraju treba spomenuti i vrijedno crkveno posuđe.
1962. godine sve je ograđeno ogradom, tako da taj danas obnovljeni kompleks vrijednih građevina služi ne samo vjernicima, već i drugim posjetiteljima, za razgled i obilazak. To je i svrha vodiča, u kojemu se, na kraju, ističe da ne bi svega toga bilo da nije zagrebački Kaptol ovamo dovodio vrijedne umjetnike.
Mi bismo dodali i ovo: kome treba zahvaliti što je ovdje već 25 godina župnik Krešimir Ivšić, koji je obnovio sve što postoji. A župnik, kao da čita naše misli, samoinicijativno dodaje:
»Ovamo sam došao prije 25 godina, da bih najprije ostao samo nekoliko mjeseci, na koliko me poslao nadbiskup Šeper, a evo koliko sam ostao! Trebalo je iz razrušenog farofa iseliti stanare, a samo je to trajalo petnaest godina! Što da vam kažem onda o svemu drugom?«
Ipak, za sve ovo što je ovdje učinjeno, a za što je teško povjerovati da je moglo nastati inicijativom jednog čovjeka, župnik ima jednostavno tumačenje:
»Župnik mora najprije sam svojim vlastitim primjerom pokazati koliko mu je stalo do obnove crkve, a i župe. Primjeri jedino djeluju! Radim svakodnevno od 5 sati ujutro, pa sve do navečer. Ustanem, krenem otvoriti crkvu prvim vjernicima, pa tek onda idem na brijanje. To na ljude djeluje! Nema posla koji ovdje ne radini. Neki je dan trebalo utovariti smeće i počeo sam sam. Začas se našlo desetak nepozvanih ljudi, koji su prionuli uz posao. Samo se tako može *razumjeti* sve ono što je ovdje postignuto, jer bi, ljudski gledano, sve ovo bilo nerazumljivo. Samo bakreni krov na kapeli stoji 41 milijun, a onaj na crkvi dvostruko! Kako to razumjeti? Svećenik mora svojim životom i djelovanjem pokazati da je duhovna osoba koja za sebe ništa ne traži. Od toga sve počinje. Ja ovdje zato lako živim, jer za sebe ne trebam ništa. Ljudi to vide i poštuju!«
S jedne strane čujemo o golemim izdacima za uređenje crkve, kapele, župnog dvora i ..svega drugoga, a s druge strane od župnika čujem da ovdje nema uopće pristojbe ni za jedan crkveni

obred, od rođenja, ženidbe, sve do ukopa. I baš zato ljudi daju obilato, jer se od njih ne traži ništa. Župnik tome dodaje:
»Ovdje nemam kućanstva, a i čemu? Ljudi mi sami donose ručak, stave pred vrata, ne znam ni tko. Što će župniku kućanstvo?, pitam se. Ono bi me godišnje stajalo najmanje oko dvanaest milijuna, koje mogu korisnije upotrijebiti. Uostalom, kada budem ovdje izgradio starački dom s desetak postelja, doći će ovamo časne sestre, pa će tada valjda, i za župnika biti mjesta da nešto pojede. Nemali je broj starih ljudi u mojoj župi koji žive u blatu i vodi, jer se nema tko za njih brinuti. Najbolje to vidim kajda ih obilazim. Nosim im Euharistiju, tu najveću duhovnu okrepu. Ali ja ne razdvajam od toga ni brigu za fizičko zdravlje svojih župljana. Netko će na sve to reći: Ja ne mogu tako činiti. Kao svećenik odgovaram im: Ne mogu ni ja, ali moram! Takvo mi je zvanje! Jer bez svega toga što bih uopće bio?«
A što se mladih tiče, koji ovdje dolaze gotovo stopostotno na vjeronauk, i ovdje župnik ima - »taktiku«. Djeci daje sve besplatno, od vjerskog tiska, molitvenika, do krunica. Netko će to platiti, misli župnik; pri tom. »Mogao bi to netko nazvati i demagogijom« - dodaje župnik Ivšić — »a ja bih odgovorio: Možda je demagogija, ali Božja demagogija! Njezina je svrha ne sebi koristiti, već drugome. U tome je razlika prema onima koji sve zamataju u ambalažu, da se ne vidi kako se o njima radi, a ne o onima kojima govore. Tko malo uzima, mnogo dobiva. Narod je u tome neprevarljiv! Ja sve činim samo za župu, zato dobivam mnogo!«
U župi je toliko poslova da nitko ne može razumjeti kako naš župnik na sve to dospijeva. Područje njegove župe ima 12.000 žitelja, ima deset filijala, od kojih samo četiri imaju kapelice, ali za sve se njih brine vrijedni župnik. I ni to mu nije dosta. Prije dvadeset godina postao je i misionar. Do sada je u misijama obišao 150 župa! Svoje je odbornike, zaslužne za napredak župe, poveo autobusom u Marija Jud, madžarsko proštenište, u Peštu, Beč i Bečko Novo Mjesto, da bi vidjeli gdje su stradali naši velikani. Bili su i u Gradišću, gdje živi naš svijet. Sve je plaćeno crkvenim sredstvima. Rad u župi nije lagan. 500 obitelji živi u inozemstvu. Ni na njih se ne smije zaboraviti. Župnik im šalje vodič župe, a oni ga posjećuju kada god dolaze kući.
»Imao sam kršćanske roditelje i odličnog vjeroučitelja. Tako sam postao svećenikom. Ostalo je došlo samo od sebe. Vratimo se zato izvorima prave vjere naših predaka. Dosta smo se nalutali. Uostalom, nisu li svi naši velikani bili uvijek povezani s Bogom? Njih slijedimo!«
Ovih je dana konačno stiglo priznanje zaslužnom markuševečkom župniku za njegov mukotrpni rad. Imenovan je začasnim kanonikom zagrebačkoga Kaptola. Kada mu dođosmo čestitati na promaknuću, zatekli smo ga u sakristiji kako čisti zvonce za misu.
- A i tko bi drugi? - završismo u njegovu stilu!

JURAJ LONČAREVIĆ

Prvi učitelji u Markuševcu

Stara škola je građena 1985. god. Imala je samo jednu prostoriju. Druga je dodana 1929. a treća 1939.

U ovoj knjizi opisujem prve učitelje u našem mjestu Markuševcu.

Prvi pismeni čovjek bio je jedan seljak iz Štefanovca, Pavleković Josip, kojega je naučio čitati i pisati ondašnji župnik Ivo Jagić, tako da je taj malo priučeni čovjek učio djecu čitati i pisati i to u crkvenoj kleti kleti koja se nalazila na pijacu, na desnoj strani današnjeg glavnog ulaza, koja je uslijed vatre izgorjela, a dok se škola nije izgradila.

Ovaj priučeni čovjek bio je nazvan kao „Školnik“ jer je školovao djecu, te još danas nazivaju jednu obitelj „Školnik Pavlekovićev“.

Prvi pravi učitelj došao u Markuševec zvao se je Josip Cunić. Došao je ovamo god. 1860.. Imao je 19 godina, rođen je u Zagrebu.

Evo ovako opisuje jedan njegov đak njegov sprovod, jer drugih podataka nemamo:

„Josip Cunić, učitelj u sv. Šimunu, prvi, umro je 19. 6. 1897. god. Sprovod je bio 21. 6. Sprovod je vodilo 6 svećenika: župnik Ivan Jagić, kapelan Preler, remetski župnik Sapšić, gvardijan pater Kraljek, resnički župnik Rudjak, čučerski župnik Matosić. Na sprovodu su bili učitelji iz Bukovja, Resnika, Sesveta, Granešine, čučerski đaci i puno gospode iz Zagreba, sjajni sprovod, od zdenca do groblja, ulazna vrata, puna cesta.

Na grobu držao govor naš zbornik školski Maričić: „Mili narode i draga mladeži, ovaj dobrotvorni čovjek kojega smo ovdje odpratili na vječni počinak mučio se medju vami ovdje 37 godina da ulije u vašu pamet duh krštjanski, ljubav i slogu itd.“ Nato udri jaka kiša kao da se oblak prolomio, da nije se moglo dalje niti govoriti niti čuti, sva djeca školska udri u jauk i bjež koji kuda pred kišom i tako ne samo da se oprao duh njegov nego i milo tijelo njegovo. Lahka mu budi zemlica. Njegov učenik Stjepan Sitar.

Ja sam ovo opisao iz jedne knjige koju je pisao sam Josip Cunić i to pjesmice crkvenih, našega kraja, a njegov sprovod opisao Stjepan Sitar. A ovo prepisao Mirko Klenkar 11. 2. 1979.

Iza učitelja Cunića, ili u isto vrijeme, bila je jedna učiteljica, zvala se je Gitner. Pokopana je na našem groblju ispod velikog križa, malo u desno.

Drugi učitelj koji je došao iza Cunića bio je Andrija Širola. K nama je došao 30. 10 . 1897. u subotu pred Svih Svetih. Imao je 23 godine. Rođen je 1874. u Kastvu kraj Rijeke. Umro je 1935. godine, bio je ovdje kod nas 38 godina.

Umro je u bolnici, izgubio je vid na jedno oko i oko mu je izvađeno. Sprovod je išao iz kapele gdje je bilo izloženo njegovo tijelo. Sprovod je bio veliki, nosilo ga je na nosilima 6 ljudi u

narodnoj nošnji. N grobu se je oprostio od njega predsjednik društva Prigorec Slavko Šelendić, društvo je pjevlo nadgrobnicu.

Djelo njegova rada na polju prosvjete u ovom kraju za vrijeme 1. svjetskog rata: Osnovao je Agrovizaciju, to jest nabavu hrane za mještane ovog kraja, jer ratne prilika su bile da je bila nestašica hrane; god. 1923. osnova je Hrv. selj. pjevačko društvo „Prigorec“, kojemu je on bio i jedno vrijeme zborovođa; osnovao je Štednu i pripomočnu zadrugu u koju su mještani, koji su imali mogućnost, uložili svoje novce tako da oni koji su bili u potrebi, da su si novac mogli pozajmiti uz kamate na vračanje ovoj štedionici; bio je liječnik, liječio je i davao prve pomoći unesrećenima i ozlijeđenima, jer ovdje za onda nije bilo ambulante a niti liječnika.

Dakle: bio je pravi narodni učitelj (novac nije tražio).

U vrijeme učitelja Širole ovdje su bili i učitelji: Zorica Geršak, Ivka Bogdanović, Slavica Buljan, Vladimir Denk, Dragutin Krapec i kasnije, prije i tokom II svjetkog rata 1935. - 1947. učitelj Marijan Širola, sin učitelja Andrije Širole, koji je uslijed sljepoće otišao u mirovinu, rođen 1906., a živio je ovdje u svojoj kući koju je izgradio do 1982. Poslije su se redali razni nastavnici i nastavnice.

Marijan Širola, kao učitelj došao je ovamo iz Marije Gorice 1935 god. a upravitelj škole postao 1937. god. Bio je uzoran učitelj, školovao je đake, učenike u privredi.

Ovako u Narodnoj nošnji bila su vjenčanja u našoj župi.
Ovo je Narodna nošnja u župi sv.Šimun Mladenac Ivica Mučnjak Mladenka Mirjana Puntarić

Od propela do Kapelice Srca Isusova

100. obljetnica Kapelice Srca Isusova
Sitari, Markuševec, lipnja 2007.

Kapelica Srca Isusova
Sitari, Markuševec

Od davnine poznat pod imenom sv. Šimun, danas naselje Markuševec, nalazi se pod Zagrebačkom gorom, Medvednicom. Sve do 16. stoljeća poznat je samo pod imenom sv. Šimun. U 16. stoljeću dolazi, prema predaji na taj teritorij velikaš Markuscz, koji novači na području župe sv. Šimun, svoje sluge i kmetove za gospodarske i ratne svrhe. Prema tome, njegovi radnici i vojnici bili su Markusczevi, i na taj način pomalo se izmijenio naziv mjesta iz sv. Šimun u Markuševec.

Činjenica je da se od najstarijih vremena na ovom terenu, od Šestina do Čučerja, spominje kao župa samo sv. Šimun. Zato možemo reći da je župa sv. Šimuna i Jude Tadeja, jedna od starijih u zagrebačkoj nadbiskupiji.

3

Župna crkva sv. Šimuna i Jude u Markuševcu

Od propela do Kapelice Srca Isusova

Glasnik Srca Isusova od rujna 1908 piše:

I. Sveti Šimun kraj Zagreba

Krasna li je okolica zagrebačka, onamo prema zapadu i sjeveru, gdje hrvatsko Zagorje zadnje svoje ogranke spušta u savsku ravnicu. Ne vidiš tu ni komadića gologa stijenja – sve je zeleno, sve bujno i pitomo. Ubavi brežuljci, hladoviti gajevi, plodna polja, prisojni vinogradi, cvjetne livade, žuborni potočići, veseli pjev ptica pjevica: sve ti se razigrava srce i opaja dušu milinom. Pravi ljetni raj! Čitava okolica jedan veliki perivoj, golemi «Maksimir»!

Nedjelja je. Ostavi prašinu i sparinu grada Zagreba, da malko udišeš čisti zrak u krasnoj prirodi Božjoj. Pođi dugom Vlaškom ulicom kraj Maksimira, dok ne dođeš do svetošimunske ceste. Tu zakreni lijevo kraj šuma i livada lijepom dolinicom, pa evo ti iza dva debela sata hoda, gdje te sa obronaka brežuljaka pozdravlja visoki zvonik župne crkve svetog Šimuna i Jude.

5

To je matica župe svetog Šimuna ili Markuševca, koja s podružnicama broji oko 3500 duša. Pred crkvom prostire se mala ravnica, odasvud opkoljena zelenim, šumovitim brežuljcima. Tu žubori gorski potočić, tu

Markuševečki brežuljci

se križaju putovi, a među zelenilom bijele se tu i tamo raštrkane prijazne kućice marljivih i blagoćudnih ljudi.

Malo koraka pred župnom crkvom eto ti u hladu dviju krošnjatih lipa starinske zavjetne crkvice «Majke Božje Anđelske». O njoj ćeš jedanput, ako Bog da, čitati u «Kalendaru Srca Isusova i Marijina».

No zakreni malo sa mnom lijevo, kojih deset časova puta, do jednoga raskršća usred šumice. Tu stoji kuća Stjepana Sitara, revnoga povjerenika našega Glasnika. Nisam u Hrvatskoj nigdje vidio tako ukusne seljačke kuće. To ti je prava seoska idila.

A što stoji malo koraka pred ovom kućom, upravo na samom raskršću Kakva je to milovidna kapelica?

To je kapelica Srca Isusova. Baš radi nje sam te dragi čitatelju, amo i doveo. Sjedimo amo u hlad golemoga oraha, pa ću ti sve redom pripovijedati.

6

II. Hoće im se propelo

U selu Svetog Šimuna ili Markuševcu ima mnogo čitatelja Glasnika Srca Isusova i Kalendara Srca Isusova i Marijina, jer im je povjerenik vrlo revan.

Iſtina, redovitih pretplatnika ima samo kojih pedeset. Ali povjerenik uzme si iz tiskare svaki mjesec još čitav snopić Glasnika, pa ih komad po komad raſprodaje po 4 filira.

Tako je na priliku jedne godine raſpačao 478 brojeva Glasnika, osim onih što idu pretplatnike.

Ono što mu preoſtaje, vraća tiskari, ta blizu je Zagreb, i češto ga poslovi vode u grad. Osim toga raſpačao je velik broj «Kalendara Srca Isusova i Marijina».

Svake nedjelje i blagdana znadu se seljaci sakupiti u ovoj kući našega povjerenika ili pod ovim orahom, te razgovaraju ili čitaju.

Kuća Stjepana Sitara

III. Mjesto propela – spomenik Srca Isusova

Kad jednoga lijepoga proljetnoga dana godine 1906. opet se sastali seljaci. Među njima bio i Vid Đuran. On je davno o nečem snivao; sad mu srce nije više dalo, da to krije.

«Znate što, dragi ljudi – progovori on – čujte, što je moja misao i želja. Svaka i čast svetome križu! No mi imamo, hvala Bogu, puno propela podignutih po svim našim raskršćima. Što ne bismo mi, dragi seljaci, podignuli ovdje mjesto propela kakav spomenik Srca Isusova?»

Svi s veseljem primiše taj prijedlog; svi uskliknuše: «Blagoslovljen budi Presveto Srce Isusovo!»

Povjerenik Glasnika opet primi svu brigu na se. Vješt graditeljskom, tesarskom, a i rezbarskom poslu, objavi narodu: «Ja ću besplatno izraditi i sav materijal privesti; samo nastojte sakupiti milodara za materijal!»
Ta ponuda bude s oduševljenjem primljena od naroda. Vid Đuran prvi položi za taj spomenik velikodušan dar: deset kruna, a i drugi seljaci su davali, i brzo se sabere do šezdeset kruna. Pa i velečasni g. župnik Blaž Kovačić od srca im odobri namjeru, te odmah pokloni lijep dar, a na knjižicu za popisivanje milodara napisa svoje ime i udari župni pečat. S tom knjižicom u ruci sakupili su lijepu svoticu po selu, a i kod štovatelja Srca Isusova u Zagrebu.

No ipak nije bilo nade, da bi se moglo sagraditi Bog zna kakav veleban spomenik, već su samo mislili podići kakav stup s križem na vrhu, a u udubini malen kip Srca Isusova.

Jednoga dana uputi se povjerenik sa svojim vjernim pomagačem Vidom Đuranom u skladište devocijonalija

Kip Srca Isusova

Antuna Scholza u Zagrebu, da naruče kip Srca Isusova. Kad tamo, eto baš onakva kipa, kakova su si željeli. Iz kamene je mase, jedan metar visok.

Dragi Isus lijepo, milo gleda na nas, kao da nas k sebi grli i kaže prstom svoje Presveto Srce, koje nas toliko ljubi. Odmah se pogode za taj kip i dva Anđela za 56 kruna i radosno ovo svoje blago otpreme kući.

Kada druge nedjelje narodu pokazaše taj mili kip, da ste vidjeli veselja i radosti! Odsada još većina prigrliše tu zamisao, još revnije prinesoše svoje dare. Koji je gdje kakovu ciglu imao, taj ju veselo nosi; tako je na priliku domaći učitelj Andrija Širola darovao svih što cigli, što ih je imao; a iz ciglane Uhlira kod Maksimira dobili su 250 cigli na dar.

Suze radosnice pokvasiše lice povjereniku. Reče sam u sebi: «Hvala ti, Isuse! Ovaj čovjek koji sigurno ne će ni vidjeti tvojega spomenika, pomogao nam je tako lijepim darom!» Jedan domaći župljanin darovao tri voza kamena za temelj, drugi jedna kola finoga savskoga pijeska, opet jedan vreću cementa i tako dalje.

IV. Bit će kapelica

Eto, sad sakupiše prilično materijala, dapače i više no treba za štup. Predloži dakle povjerenik narodu, da sagrade malu kapelicu. Ta sigurno će pobožne djevojke nakititi kip Srca Isusova cvijećem i vijencima, pa će to u kapelici barem biti zaklonjeno od kiše i nevremena.

Tko veseliji nego li štovatelji Srca Isusova ! Bit će dakle kapelica ! Sad se napokon povjerenik lati posla. Radio je koja dva mjeseca dana. Dne 8. srpnja 1906. sve je bilo gotovo. Povjerenik je sam načinio osnovu u čišto narodnom slogu i sve je, do zadnje žlice morta, sam zazidao svojom rukom. Onda je kapelicu još i lijepo pobojao u narodnim motivima. Strop je u kapelici modar kao nebo, pun zlatnih zvjezdica. I oltar je njegovo djelo: lijepa rebrašta radnja u narodnom slogu. A jedan domaći bravar na slavu Srca Isusova besplatno je krasnom umjetnom bravarijom ogradio dva prozorčića i vrata. Okolo kapelice bi nasađen vrtić i ograđen ukusnim plotom. Osim onoga materijala, koji je bio poklonjen, i rada, koji se je činio besplatno, bilo je troška u gotovom novcu oko tisuću kruna.

Eto, sve je gotovo i čeka samo na blagoslov. I već bi javljeno na sve štrane, pa i u samim novinama, da će blagoslov biti 8. srpnja. Kad eto iznenada zapreke ! Dobar narod na sve je mislio, samo je na jedno zaboravio, na ono, što bi imalo biti prvo: zaboravio moliti dopuštenje duhovne oblašti ! A ova im naknadno dade dopuštenje, ali uz uvjet, da polože svotu od 50 kruna kao jamčevinu za uzdržavanje i popravak kapelice. A to je veoma mudro, jer ništa nije tužnije, nego vidjeti zanemarene, napola razrušene vjerske spomenike.

Treba li dakle kasnije ova kapelica

Srca Isusova popravka, eto odmah gotovih novaca: 50 kruna s kamatama.

To je sve lijepo, ali tko da opiše žalošt štovatelja Srca Isusova ! Nisu još namiri niti svih troškova za kapelicu, a tu još treba položiti 50 kruna !

Blagoslov bude dakle odgođen, a međutim su opet sabirali novčić po novčić.

V. Blagoslov kapelice

Napokon – minulo je već preko godinu dana – svi su dugovi za kapelicu bili namireni, a suviše i jamčevina od 50 kruna sakupljena u položena u ruke duhovne oblašti. U nedjelju, dne 22. rujna 1907., bit će blagoslov kapelice. Kako je štaro, mlado željno izgledalo taj dan!

Blagoslov kapelice

Revni seljaci, žene i djevojčice već četiri dana prije počeli kititi i uređivati kapelicu i popravljati putove , kuda će procesija dolaziti. U subotu na večer zagruvali mužari i nadaleko raznosili glas, kakav se dan približava. U 8 sati navečer sakupilo se pred kapelicom ogroman broj seljačkoga svijeta.

Kapelica bude krasno rasvijetljena, te veselo zaori iz mnogobrojnih mladih

i ſtarih grla: «Pjevajmo, braćo kršćani ...» i «Svet, svet, svet ...». Nakon pjesme poboravište čitav sat u molitvi.

Jedva se je pobožni narod odijelio od svoje mile kapelice, da pođe na počinak. A taj nije bio ni dug. Već ranom zorom dne 22. rujna sve trgne od sna gromki glas mužara, naviještajući svoj okolici, kakav je sretan dan osvanuo.

Odmah, još u tmini, sve se diglo na noge, te kitilo kuće narodnim trobojnicama. Iza obavljene službe Božje krenula je u 9 sati uz gruvanje mužara procesija iz župne crkve k novoj kapelici Srca Isusova. Silan broj naroda nagrnuo sa okolnih župa, pa iz Zagreba, te se priključili procesiji.
Iz srdačnoga prigodnog slova o Srcu Isusovu blagoslovi domaći župnik kapelicu, u pratnji goſpode župnika iz Remeta i Čučerja, dok je urednik Glasnika ovjekovječio taj dirljiv prizor fotografijom.

Blagoslov kapelice

Evo, dragi čitatelji, to vam je povijeſt ove mile kapelice Srca Isusova. Završimo riječima domaćega g. učitelja: «Nema čovjeka, koji bi mimo te kapelice prolazio, a da se ne bi poklonio Srcu Isusovu, te bi mu se i suza na oku opazila od ljubavi prema Srcu Božan-

skomu i od ufanja, da će ga ono uzeti pod svoju zaštitu.

Već mnogi štovatelji Presvetoga Srca nađoše u toj kapelici utjehe, a Bože daj i preslatko Srce Isusovo, bila ta mila kapelica i nadalje na korist dušama našim i djece naše!» Sto godina je prošlo, a kapelica je još tu.

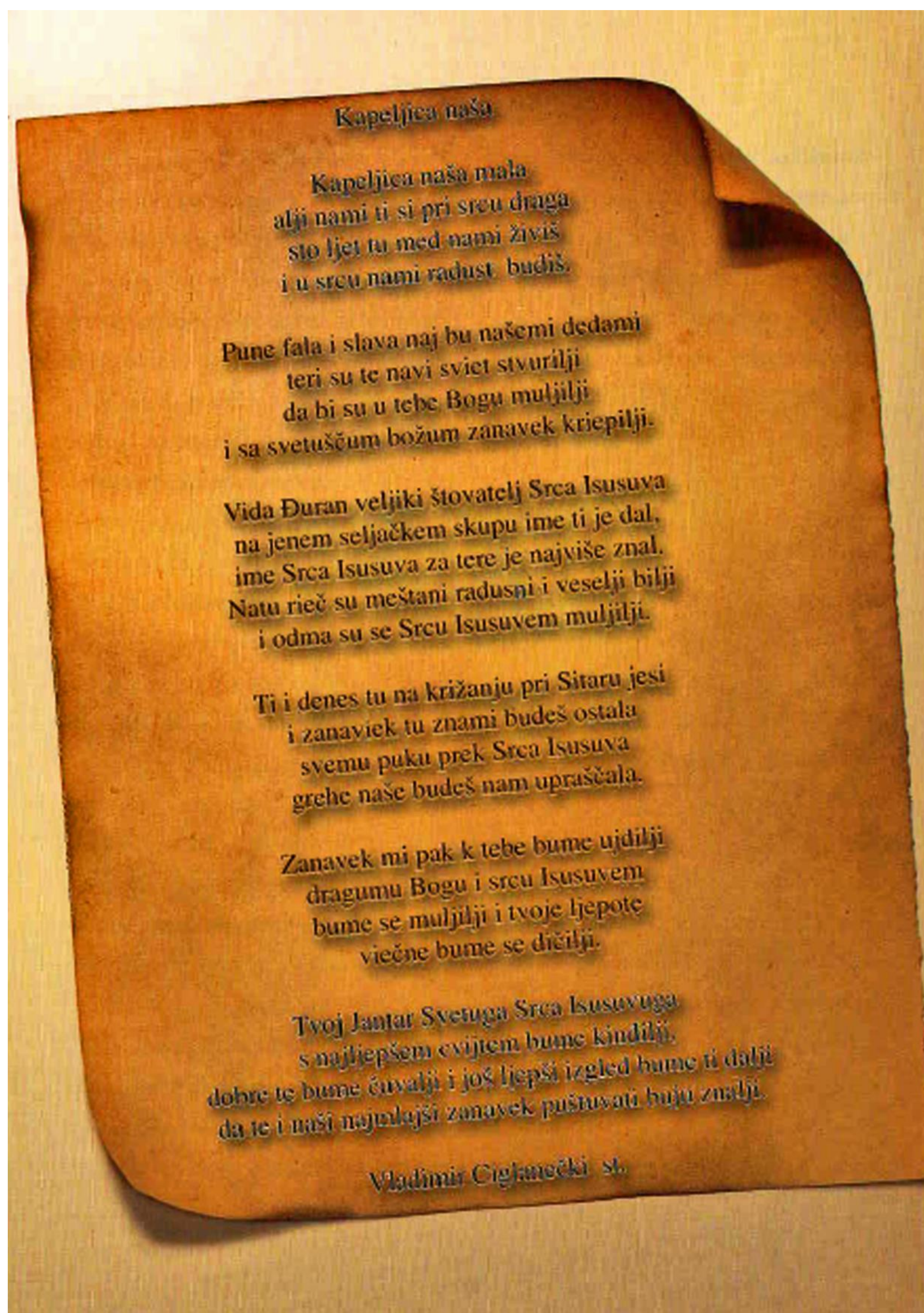
Svećenici u prvih 100 godina kapelice bili su: Vlč. Blaž Kovačić, Vlč. Mirko Ročić, Vlč. Josip Ormož, Vlč. Krešimir Ivšić (za čijeg su se župnikovanja i počele slaviti svete mise kod kapelice) i današnji svećenik Vlč. Zlatko Golubić.

Za urednost kapelice brine se Barica Sitar sa suseljanima. Godine 2006. u dogovoru sa gosp. župnikom počela kompletna obnova kapelice darovima dobrih ljudi, hvala im na daru. Od krova do poda sve novo jer se staro dodrlo. Kip Srca Isusova obnovljen je prošle godine i opet je lijep kao pred sto godina. Kapelica ima zvonik, sagrađen 1980. godine, sa zvonom na struju koji je darovala gospođa Vera Ivšić koje svaki dan milozvučno poziva na molitvu. Svake godine na nedjelju iza blagdana Srca Isusova proštenje je kod kapelice u 11 sati. Svijet rado dolazi moliti i vidjeti jedni druge. Nadamo se da će tako biti još puno, puno godina.

Hvala onima koji su kapelicu sagradili i sve ove godine je održavali. Hvala svim donatorima koji su, što u novcu, što u materijalu, što svojim radom nesebično doprinjeli temeljitoj obnovi kapelice.

Posebna zahvala gospodinu Antunu Špiljaku koji je omogućio tisak ove brošure.

Dragi Bog sve vidi! I molba budućim pokoljenjima da kapelicu održavaju i sačuvaju. *Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome.*

Kapeljica naša

Kapeljica naša mala
alji nami ti si pri srcu draga
sto ljet tu med nami živiš
i u srcu nami radust budiš.

Pune fala i slava naj bu našemi dedami
teri su te navi sviet stvurilji
da bi su u tebe Bogu muljilji
i sa svetuščum božum zanavek kriepilji.

Vida Đuran veljiki štovatelj Srca Isusuva
na jenem seljačkem skupu ime ti je dal,
ime Srca Isusuva za tere je najviše znal.
Natu rieč su meštani radusni i veselji bilji
i odma su se Srcu Isusuvem muljilji.

Ti i denes tu na križanju pri Sitaru jesi
i zanaviek tu znami budeš ostala
svemu puku prek Srca Isusuva
grehe naše budeš nam upraščala.

Zanavek mi pak k tebe bume ujdilji
dragumu Bogu i srcu Isusuvem
bume se muljilji i tvoje ljepote
viečne bume se dičilji.

Tvoj Jantar Svetuga Srca Isusuvuga
s najljepšem cvijtem bume kindilji,
dobre te bume čuvalji i još ljepši izgled bume ti dalji
da te i naši najmlajši zanavek puštuvati buju znalji.

Vladimir Ciglanečki st.

Impressum

Tisak omogućio:
Antun Špiljak

Tekst, slike i produkcija:
Nenad Sitar

Urednik:
Krištijan Lukačin
Nosco - www.nosco.hr

Dizajn i prijelom:
Marko Michael Gerbin

Online izdanje:
www.markusevec.info

Godina izdanja: 2007,
1. izdanje

Naklada: 500

Hvala onima koji su kapelicu sagradili i sve ove godine je održavali. Hvala svim donatorima koji su, što u novcu, što u materijalu, što svojim radom nesebično doprinjeli temeljitoj obnovi kapelice.

Posebna zahvala gospodinu Antunu Špiljaku koji je omogućio tisak ove brošure.

